

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 6

Ročník LXI

Listopad / prosinec

Number 6

Volume LXI

November / December

2013

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Mikulášská nadílka	7
Výsledky voleb do parlamentu	8
Zasloužená pocta Janě Reichové	9
Pietní vzpomínky v den sokolstva	10
Rozhovor s Ikou de Detrichovou	11
Petr Nárožný: Mám rád lidi...	13
Žalov	15
Letem světem	15
Škola hrou v Sokole Sydney	18
Vepřové hody v národním domě	19
99. narozeniny Raye Černého	20
Zdravice Černému Sokolu	21
Humor	22
Hádkový koutek	23
Australské prázdniny 1996	24
O čase a smyslu	29
Explanation for NSW bushfires	30
9 steps to making a perfect cup	33
Perly a perličky	34
Great Story: The Anzacs	41
Shutdown reveals useless "work"	42
Z tajů krás české řeči	44
Dodgy dossier on global warming	45
Unions exposed - war saboteurs	45

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

1. 1. 2014

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,

nejprve bych rád poděkoval všem účastníkům sokolské pracovní „brigády“, kteří přišli v sobotu 2. listopadu pomáhat s úklidem našeho sokolského Národního domu ve Frenchs Forest. Dětská mikulášská nadílka, která se bude konat v neděli 8. prosince o druhé odpoledne, se kvapem blíží a doufáme, že bude navštívena velkým počtem drobotiny i s rodiči a dalšími příbuznými.

Všem Vám srdečně přeji krásné prožití vánočních svátků a do nového roku mnoho štěstí, zdraví a pohody.

Nazdar Jan Jelínek

NAŠE AKCE

Vepřové hody – Státní svátek – Loutky – volejbal Pravidelné akce na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS rádio (strana 19) a na www.sokolsydney.com.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 38.70 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 40 AUD místo dosavadních 35 AUD. Ti, kteří si Věstník nepředplatí, si jej mohou přecíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 9. 2013 do 31. 10. 2013 celkem \$230; fond na údržbu Národního domu \$75. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 9. 2013 do 31. 10. 2013 celkem \$7,403.84; z toho mimořádné \$693.98 za nový televizor, \$319.40 za 2 bezdrátové mikrofony, \$1,047.70 za kontrolu a zkoušku nouzových světel výměnu svítidel a údržbu a zesílení elektrické instalace, \$237.10 za opravu zvukové aparatury, a \$1,002.60 za výměnu dveří a rámu.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2014 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2014 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 je \$25 v Austrálii a \$40 v zámoří.

Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney Ltd“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, použijte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 9. 2013 do 31. 10. 2013:

Štasenka D&B	25	Čechová M	25	Grotte F&Z	50
Smol P&H	35	Pomej J	20	Krauss J	75

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2014.**

Sokol Sydney Vás zve na

Mikulášskou nadílku

**v neděli 8/12/2013
od 14:00 to 17:00**

VSTUPNÉ \$ 5 ZA RODINU

PROGRAM

- 14:00** **Soubor Kukabura, drobné hry**
15:00 **Mikuláš, andělé, čert**
15:30 **Nadílka** (rodiče mohou též přinést vlastní dárky)
17:00 **Konec**

**Bufet bude otevřen pro lehké občerstvení
a prodej zákusků**

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)

Digital TV (SBS Radio 3)

Online at sbs.com.au/czech (live and catch up listening)

iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up) Podcasts

Konzulát České republiky v Sydney

Výsledky voleb do parlamentu České republiky v Austrálii

Voliči v seznamu	Vydané obálky	Volební účast v %	Odevzdané obálky	Platné hlasy	% platných hlasů
321	182	56,70	182	179	98,35
číslo	Strana název	Platné hlasy			
		celkem	v %		
1	Česká str. sociálně demokrat.	8	4,46		
2	Strana svobodných občanů	11	6,14		
3	Česká pirátská strana	2	1,11		
4	TOP 09	64	35,75		
5	HLAVU VZHŮRU - volební blok	1	0,55		
6	Občanská demokratická strana	27	15,08		
7	Romská demokratická strana	0	0,00		
9	politické hnutí Změna	0	0,00		
10	Strana soukromníků ČR	0	0,00		
11	Křesť. demokr. unie-Čs. str. lid.	12	6,70		
13	Suver.-Strana zdravého rozumu	0	0,00		
14	Aktiv nezávislých občanů	1	0,55		
15	Strana Práv Občanů ZEMANOVCI	0	0,00		
17	Úsvit přímé demokr. T. Okamury	6	3,35		
18	Dělnic. str. sociální spravedl.	0	0,00		
20	ANO 2011	27	15,08		
21	Komunistická str. Čech a Moravy	1	0,55		
22	LEV 21 - Národní socialisté	0	0,00		
23	Strana zelených	19	10,61		
24	Koruna Česká (monarch. strana)	0	0,00		

Výsledky voleb do parlamentu v celé České republice

20,45 % ČSSD
18,65 % ANO 2011
14,91 % KSČM
11,99 % TOP 09

7,72 % ODS
6,88 % Úsvit
6,78 % KDU-ČSL
3,19 % SZ

Volební účast 59,48%.

Počet poslaneckých křesel: ČSSD 50, ANO2011 47, KSČM 33, TOP09 26, ODS 16,
ÚSVIT 14, KDU-ČSL 14

ZASLOUŽENÁ POCTA

Naši čtenářce Janě Reichové (na fotografii vpravo z dob jejího působení v českém vysílání radia SBS) byl 2. října 2013 udělen Palackého universitou v Olomouci čestný doktorát za mnohaletou činnost v australské krajaňské komunitě. V následujících řádcích přinášíme její projev po slavnostní promoci.

Vážená vědecká rado, vážený pane rektore, vážené dámy a pánové!

V první řadě mně prosím dovoluňte poděkovat za tak velké uznání mé práce pro českou krajaňskou komunitu, ale musím zdůraznit, že toto uznání chápu zároveň jako poděkování všem aktivním členům naší komunity v celé Austrálii. Jsem přesvědčena, že tak jako já, vše co dělali, dělali s radostí a nadšením. Austrálie je veliká a všichni jsme začínali svoji činnost trochu jinak. U mne to začalo tím, že jsem nemohla nikde přeslechnout české či slovenské slovo a okamžitě jsem navazovala kontakty s krajaňy. Potom také přišla postupně činnost v krajaňských organizacích. Pro mne ta opravdu aktivní skončila v roce 2006. Žijeme vzdáleni od Sydney, ale styk s krajaňy stále pokračuje, vidáme se, píšeme si, ale to je vše.

Dokonce jsem měla pocit, že vše je již zapomenuto a nikdo o minulou krajaňskou činnost nemá zájem, myslím opravdový zájem. Ale potom přiletěl do Austrálie prof. Jaroslav Miller a věděl přesně, co ho ze života české komunity zajímá. A já jsem díky jeho zájmu pochopila, že všechno není ztraceno. Profesor Miller mne přivedl zpět do té jakoby ztracené minulosti. S velkou radostí jsem pro něj shledávala staré materiály o kulturních programech skupiny Bumerang, SVU, Artspectra a také spolupráce se Sokolem. Samozřejmě jsem dala prof. Millerovi také kontakty na další krajaňy, kteří pro komunitu pracovali. Všem jsem také zavolala, abych je ubezpečila, že prof. Millerovi mohou naprosto důvěřovat.

Tak jsem se díky prof. Millerovi vrátila až do toho počátku sedmdesátých let, kdy jsem se jednou dozvěděla o skupině Bumerang, která začala dělat kulturní programy pro krajaňy. Založil ji muzikolog dr. Jaroslav Kovaříček, který pro českou hudbu v Austrálii udělal opravdu velmi mnoho. Přihlásila jsem se tehdy do Bumerangu a oni mne mezi sebe přijali. Kulturní programy, které jsme dělali, byly krajaňy hojně navštěvovány. Postupně ale členové skupiny dostávali konečně zaměstnání ve svých oborech a to ne vždy v Sydney a skupina se tak na konci roku 1973 rozpadla. Poslední byl vánoční program v prosinci toho roku.

Naštěstí pro mne krátce předtím založili dr. Oldřich Fiala a dr. Jan Jirásek místní skupinu SVU (Karel Kryl žertem říkával Společnost pro bědy a šumění) a také tam mne tentokrát i s manželem přijali a oba jsme se stali členy této organizace. Byli jsme i členy výboru a za deset let aktivní činnosti SVU se konalo mnoho kulturních programů, přednášek a výstav našich výtvarníků. Mnozí další krajaňé při těchto akcích pomáhali, při kulturních programech obsluhovali zvukové aparatury, promítali diapozitivy a vystupovali v programech – recitovali, zpívali a hráli na hudební nástroje.

Díky činnosti SVU jsme mohli v Austrálii přivítat jedny z nejznámějších exulantů, jako manžele Švoreckých, Karla Kryla, prof. Ulče, Vladimíra Škutinu, biskupa Škarvadu a další osobnosti. Josef Škvorecký a Karel Kryl nás v Austrálii navštívili dokonce několikrát.

Ještě v začátcích působení SVU se zrodilo v Sydney také rádiové vysílání v české řeči, podporované australskou vládou. Vysílání začali páter Vladimír Ondrášek a paní Vlasta Vlažná. Páter Ondrášek také vybral zahajovací znělku – Proč bychom se netěšili. Také tam jsem se zapojila a působila jsem tam celých 16 let, jako hlasatelka a také jsem připravovala vlastní programy, kterých bylo něco přes dvě stovky. Myslím, že práce pro rádiové vysílání mě naučila mnohé. Vedoucí vysílání paní Vlažná byla velmi milá a vstřícná osoba, ale také uměla být správně kritická, když to bylo potřeba. Treba po nějaké mé recitaci mi přímo řekla – Janinko, zase jste z toho udělala Hamleta. Nikdy jí nepřestanu být vděčná, za její přátelství a pomoc.

Tomu všemu jsem se věnovala při normálním zaměstnání, krajanská činnost ani práce v rádiu nepřinášela žádný finanční přínos; nějak jsem musela manželovi pomoci uživit rodinu. Když jsme s posledním kolegou museli z rádiového vysílání odejít, nevzdala jsem to. Prostě to nešlo. Krajané již ode mne očekávali, že budu opět něco pořádat, musela jsem tedy nějak pokračovat. Zorganizovala jsem ještě v tomtéž roce v Sokolském národním domě vánoční trh. Naši keramici, výtvarníci a také krajanky, které uměly upéci výtečné vánoční cukroví, si ve velkém sále již ráno otevřeli stánky. Na odpoledne jsem vždy v malém salonku připravila s dalšími krajany vánoční program a den se zakončil pravou vánoční večeří. Také tato činnost mně ještě vydržela několik let. Mezitím jsem s velikou radostí organizovala výstavy našich výtvarníků. Největší byla v roce 1995, kdy Austrálii navštívil prezident Václav Havel. Zúčastnilo se jí 38 našich výtvarníků z celé Austrálie. Z této spolupráce s výtvarníky nakonec vznikla Česko-Australská Asociace našich výtvarníků nazvaná Artspectrum a ještě i vydávání časopisu Spectrum pro tuto organizaci. Časopis a organizace skončily poslední velkou výstavou v roce 2002. K založení organizace pomohli akademický sochař Vladimír Tichý, Stanislav Berton, dr. Jarmila Slánská a můj manžel Zdeněk.

Ještě jsem připravila několik programů pro sydneyjský Sokol, několik odpoledních programů poesie na Generálním konzulátu v Sydney, poesie krajanů, kteří své básně nikdy neměli možnost vydat, jako Zdeněk Gruner a Karel Šindelář. Opět i při těchto programech pomáhali další krajané. Recitovali a doprovázeli program živou hudbou. Těší mě, že jsem pomohla k vydání pěti knih paní Boženy Šamánkové. Knihy vlastním nákladem vydaly její děti, ale pomohla jsem k jejich objevení. Božena Šamánková je měla všechny jen v rukopisech.

Nyní jen rozesíláme s manželem články z českých internetových novin krajanům, kteří nemají počítače.

Ale rozhodně chci připomenout, či dokonce zdůraznit, že moje rádiové vysílání bych byla nezmohla bez pomoci manžela, protože to on mi natáčel všechnu hudbu k pořadům, byl velmi činný v SVU i Artspectru a v časopise Spectrum, který jsme pro tuto společnost vydávali, jsme zdolávali společnými silami. V celé mé krajanské činnosti byl manžel Zdeněk mojí oporou a nepostradatelnou pomocí.

Ještě jednou mně, prosím, dovoluňte poděkovat za to velké uznání, které přijímám i za všechny aktivní členy české komunity v Austrálii, za ty, kteří již mezi námi nejsou i za ty, kteří se práci pro krajany, udržování naší kultury a tradice stále věnují.

V Austrálii žijeme již 45 let, ale vztah k rodné zemi jsme nikdy neztratili.

Pietní vzpomínky v Památný den sokolstva e-sokol říjen 2013

Památný den sokolstva, jímž byl vyhlášen 8. říjen, si letos připomenuli sokolové na mnoha místech republiky a společně se zástupci dalších organizací a veřejnosti uctili památku všech sokolů, kteří ve více než 150leté dramatické historii sokolského hnutí v boji za demokracii, národní samostatnost a svobodu přinesli oběti nejvyšší. Pietní vzpomínky se konaly v Praze v Tyršově domě, stejně jako například v Brně, ve Dvoře Králové, v Přerově, v Pyšelích, Židlochovicích a na mnoha dalších místech.

Pietní vzpomínka v Praze v Tyršově domě, již se zúčastnili představitelé vedení České obce sokolské v čele se starostkou ČOS sestrou Hanou Moučkovou, zástupci Československé obce legionářské, Českého svazu bojovníků za svobodu, Památníku Tereziín, Folklorního sdružení ČR a rovněž starosty Prahy 1 bratra Oldřicha Lomeckého, započala v úterý 8. října úderem 17. hodiny položením kytic k památníku tří odbojů. Poté pietní vzpomínka pokračovala v atriu na 2. nádvoří Tyršova domu u pamětních desek věnovaných památce padlých sokolů v boji proti nacismu a za svobodu vlasti v době druhé světové války.

Zde pietní vzpomínku zahájila starostka ČOS sestra Hana Moučková, která na úvod svého vystoupení přivítala hosty ze zmíněných organizací. „Jsem poctěna, že mohu mezi námi přivítat i přímé pozůstalé a příbuzné našich bratrů a sester, kteří pracovali na čelných místech naší organizace a významně se podíleli především na činnosti sokolské odbojové organizace JINDRA,“ uvedla mimo jiné v úvodu starostka ČOS – přítomny byly sestry Evaldová, Šíkolová, Vávrová-Nitková, Hendrychová a Uhlířová a

bratr Jandásek. Po úvodním slovu starostky ČOS vystoupil starosta Prahy 1 a 1. místostarosta ČOS bratr Oldřich Lomecký, následně s hlavním projevem, v němž hovořil o významu sokolů v odboji za druhé světové války a o jejich obětech za svobodu vlasti, vystoupil ředitel vojenských muzeí a člen předsednictva vzdělavatelského odboru ČOS bratr Michal Burian. Poté následovalo položení květin u pamětních desek. Na závěr vystoupil folklorní soubor Rozmarýnek.

V době pietní vzpomínkové akce v Tyršově domě věnovala Památnému dnu sokolstva pozornost také Česká televize – ČT24, která do rozsáhlejšího bloku o této události začlenila rovněž zhruba desetiminutový přímý vstup z akce v Tyršově domě. Svůj pravidelný hodinový pořad „Jak to vidíte?“ věnoval Památnému dnu sokolstva rovněž Český rozhlas 2 (Dvojka), když jeho hosty byli bratři Zdeněk Bartůněk, člen předsednictva vzdělavatelského odboru ČOS, a Martin Chlumský, ředitel Ústřední školy ČOS.

ROZHOVOR S IKOU DE DETRICHOVOU Rozmlouval Bořek Šindler

Jak jistě, milí čtenáři, víte, paní Ika de Detrichová přestala v květnu vést české rozhlasové vysílání stanice SBS v Austrálii. Mnozí z Vás se budou ještě pamatovat, že se paní Ika kdysi dostala do Austrálie za velmi dramatických okolností, především za pomoci svého manžela. V českém rozhlasovém vysílání pokračovala ve šlépějích svých v posluchačstvu velmi oblíbených předchůdců, a nebylo zajisté snadné navázat na populární pořady tehdejších hvězd Vlasty Vlažné a Jany Reichové, a na jejich dlouholetou tradici... Paní redaktorka Ika, dnes už „na odpočinku“ se laskavě uvolila zodpovědět pro Věstník několik otázek, a zde její odpovědi čtenářům přinášíme.

Jak se, paní redaktorko, cítíte jako „pensistka“?

Slovem „pensistka“ jste mě zaskočil. Po pravdě, necítím se jako důchodkyně, z mého pohledu jde spíš o novou životní fázi. Je ale pravda, že si dám prvních 12 měsíců pohov, prostě takový „sabbatical year“. Po odchodu z SBS to nutně potřebuju, musím nabít baterky, ale pak se míním opět věnovat novinářině a publicistice.

Jak dlouho jste vlastně byla hlavní redaktorkou českého vysílání SBS?

Šéfredaktorkou, vedoucí, ředitelkou, hlavní produkční... jak se název naší pozice s léty měnil, ale také sekretářkou, PR osobou, prostě holkou pro všechno jsem byla 20 let, 7 měsíců a 10 dnů. Samotnou mě to překvapuje, skoro šokuje, protože na začátku to definitivně nebylo v plánu.

A jaké byly začátky?

No, pěkně ostré, nikdo se se mnou nemazlil, prostě mě hodili do vody a plav! A plavat jsem musela ze všech sil, vody to byly pořádně hluboké, ale také bych řekla úžasně osvobozující, plné nevidaných možností, prostě chytla jsem se jako ryba na udičku. První léta byla učňovská a zároveň nesmírně „exciting“, za pochodu jsem hltala všechno, jak nedočkavý prvňáček toužící číst a psát hned první den. Pracovně to byla ovšem řehole, a to zejména kvůli příchodu počítačů a internetu nedlouho po mém nástupu. Zní to jako paradox, ale pokusím se vysvětlit: počítače a internet nám na jednu stranu nesmírně práci usnadnily a spojily nás se světem, tím se ale také tok informací nesmírně zrychlil a společně s ním i nároky na produkci a technickou část, která s vlastní produkcí nebo novinářinou nemá nic společného. V rámci šetření se také počet hodin na vysílání snížil, zatímco nároky se mnohonásobně zvýšily v souvislosti s tím, jak jsme se začali měnit v „globální vesnici“. Jednou z velkých změn, které nás postihly, bylo, že jsme se museli naučit ovládat studio a sami se, tak řečeno, obsloužit při živém vysílání. Nebylo to vždy snadné, studia byla původně navržena na společnou spolupráci s technikem a nebyla na tento nový samoobslužný režim pro složitější produkci uzpůsobena, tudíž z naší strany šlo často o žongléřský akt: při čtení zpráv nebo připraveného textu jsem v levé ruce držela před sebou papíry, pravou rukou jsem ovládala mixážní pult a počítače, kterými se pouštěly připravené příspěvky do éteru, přitom jako provazolezec jsem se nemohla dívat na to, co dělám rukama ale před sebe dopředu, abych mluvila přímo do mikrofonu a hlas se nevyčýlil od nastavené hlasové frekvence. No, a když vás počítač vyšplouchl a místo očekávaného audio příspěvku přeskočil pořadí a pustil do éteru něco jiného, než co jste čekali, což se zejména ke konci se stárnoucí aparaturou stávalo dost často, tak to vámi řádně zacloumalo. Nesměl jste se ale

nechat vyvézt z míry a musel pokračovat pěkně v klidu dál. Naštěstí moji nástupci mají zatím technika a také studia mají být konečně vybavena moderní jednodušší technikou přizpůsobenou na samočinné ovládaní. Držím jim palce, aby to bylo brzy.

Sestavování programu asi nebylo vždycky snadné...

...to nebylo, ale na druhou stranou to byla ta nejzajímavější část, pokud pominu technickou a organizační stránku, jako ku příkladu často frustrující domlouvání rozhovoru na dálku s hosty z Česka, kde nemalou roli hrál i časový rozdíl, nebylo výjimkou, že jsem natáčela v 11 v noci, protože to prostě jindy nešlo. Často jsem se musela smát, zejména první roky, když jsem zavolala do Česka a řekla, že bych ráda natočila rozhovor pro české vysílání v Austrálii, tak na druhé straně sluchátka jsem po představení nezřídka slyšela velké překvapení, ale zároveň také potěšení: „ale ano, určitě, přijďte, kdy se vám to hodí... ale já bohužel nemohu přijít, nejsem v Česku... vy voláte z Austrálie???”

Vzpomínáte si na něco zvláště pozoruhodného?

To vám musím říct takovou milou historku, která se stala na začátku války v Iráku. Češi v rámci mezinárodní vojenské spolupráce vyslali do Iráku přes Kuvajt speciální chemickou jednotku, která měla zjistit, jestli Saddám Hussein nemá chemické zbraně. Samozřejmě Irák byla událost číslo jedna a informace přímo z Iráku, pokud jste nebyl novinářem oficiálně připojeným k vojenské jednotce na místě, bylo s výjimkou agenturních zpráv, téměř nemožné dostat. Zavolala jsem tedy do Prahy na ministerstvo obrany a požádala, zdali by mi nedali spojení na plukovníka, který českou jednotku vede. Na druhé straně se ozvalo: „Pani redaktorko, já vám to usnadním, přijďte na ministerstvo, pozítří máme tiskovku, na kterou zveme média, a tam budete mít všechny informace pěkně pohromadě, nemusíte se po ničem pít“. Po mém vysvětlení, že i kdybych strašně ráda přišla, fyzicky je to ale nemožné, protože i kdybych hned sedla na letadlo, nepřiletěla bych do Prahy včas, dotyčný podplukovník se na druhém konci na chvíli odmlčel a pak pomalu, jako by přemýšlel, nahlas řekl: „To se bude muset rozhodnout na generální poradě, takový dotaz jsme tady ještě neměli. Zavolejte v tuto dobu zítra“. Povolení, včetně kontaktu na velitele chemické jednotky jsem dostala a musím dodat, že jsme byli v té době jediným programem SBS ze všech 68, který měl informace přímo z Iráku a nepřebíral jenom agenturní zprávy, kde o české účasti nebylo de facto nic. Ani arabskému programu se něco podobného nepodařilo, nemusím ani říkat, jak jsem si tím v očích kolegů nesmírně šplhla, ha ha...

S kým jste nejraději natáčela rozhovory?

Velmi ráda jsem dělala rozhovory se zajímavými lidmi a nezáleželo mi na tom, jestli to byly známé osobnosti, celebrity, umělci, politici, sportovci nebo tak řečeno našinci, nezajímalo mě, jestli byl někdo nahore nebo dole, pokud měl co říct, byl vítaným hostem. Ještě raději jsem ale dělala z rozhovorů komplexní pořady nebo dokumenty, ale na ty s přibýváním povinností, bohužel, nezůstával čas a to se přiznám, že mě nejvíc frustrovalo. Naplánovala jsem třeba zajímavý program, ale řada věcí se nedala prostě časově zvládnout a musela jsem od toho upustit, v jedné osobě to prostě nešlo a naděje, že časem dostanu spolupracovníka alespoň na několik hodin týdně, se bohužel úplně vypařila se zmíněným snížením hodin na produkci před šesti lety.

Nesmírně mě těšilo, že na řadu zajímavých lidí mě upozornili samotní posluchači včetně Vás, pane Šindlere. To byl třeba případ Dr. Jiřího Gebelta z Karlovy univerzity, který přišel do Austrálie zkoumat Mandejce, utečence z Iráku, kteří kvůli válce přišli o svou starobylou domovinu. Rozhovor s Dr. Gebeltem, na kterého mě upozornil páter Šimek, mě vyprovokoval ke vzniku dokumentu o smutném údělu Mandejců - poslední gnostické komunitě přežívající od antiky až do dnešního dne.

Jakou jste měla odezvu na vysílání, mívala jste pravidelný kontakt s posluchači, co třeba neuspokojení posluchači nebo stížnosti?

...to víte, že jsem měla stížnosti, hlavně na začátku první rok; zajímavé bylo, že ne na kvalitu programu ale na mou češtinu. Mezi komunitou v Sydney se začalo totiž po mém zvolení roznášet, že jsem Slovenka a že neumím česky. Já jsem o tom ze začátku nevěděla, dostala jsem sice pár velmi nepříjemných telefonátů, ale přímo do obličeje mi to nikdo neřekl. Asi po pěti měsících, jak si vzpomínám, si mě zavolala tehdejší ředitelka rádia v Sydney a řekla mi, že ať si z kampaně, která se proti mně vede, nic nedělám, že poslali kopie dvou programů k odbornému posouzení do Česka a výsledek potvrdil, že moje čeština je v pořádku... Ukázala mi zároveň od první

vedoucí českého vysílání dopis, v němž mě pani Vlasta Vlažná obhajovala a mezi jiným napsala, že jde „o bouři ve lžíci vody“, která brzy přejde, že o mých schopnostech není pochyb, a že jsem tou správnou osobou pro české vysílání. Pozdějších pár stížností se týkalo hlavně oznámení: to když jsem asi párkrát odmítla přednostně oznámit nějakou akci, o které byl pořadatel přesvědčen, že je tak důležitá, že má přednost před ostatními akcemi komunity.

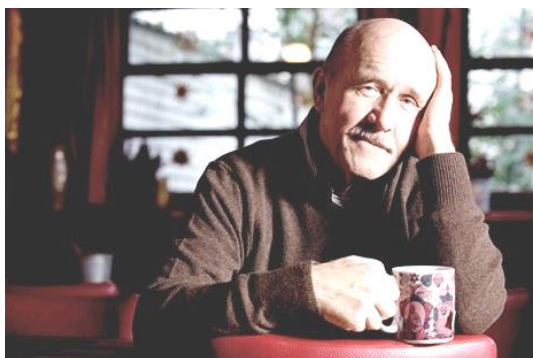
Odezva je nutná, potřebujete ji. Chvála samozřejmě potěší, ale daleko důležitější jsou připomínky k obsahu programu a jeho provedení. Konstruktivní feedback jsem brala všemi deseti, pomáhal s plánováním i s produkcí, vysílání konec konců nebylo pro mě ale pro posluchače. Léta tuto roli, vlastně až do svého konce, bezvadně plnil Karel Šindelář, po vysílání mi zavolal a nenechal mě na pochybách, když se mu něco nelíbilo nebo nezdálo. V poslední době tuto roli do určité míry převzal Pavel Zvěřina, který mě také upozorňoval na zajímavé články nebo témata. Určitě se toho dalo dělat daleko víc a lépe nebo zajímavěji, ale, fyzicky to nebylo možné, to bych si byla musela do rádia přinést spacák! Kromě produkce jsme měli totiž ještě řadu dalších povinností, které s programem nijak nesouvisely.

Je taková starší taneční píseň „Již nikdy víc milovat nebudu...“ – co Vy na to jako důchodkyně?

...hm, hm... to je otázka hezky na tělo... nejste ale první, kdo se ptá, nechávám to koňovi... s tím, jak si zvykám, že mám čas na sebe a na zábavu, se možná obnoví i můj společenský život a kdož ví...

Nu, pani Ika se nikterak nepodobá důchodkyni – je svěží a jakoby kvetla novým jarem. Nikoli nějakým babím létem – ona kvete jarem a neztenčenou energií.

Petr Nárožný: Mám rád lidi, které odsuzují jako politicky nekorektní darebáky

Rozhovor s Petrem Nárožným v Magazínu DNES vzbudil mimořádný ohlas. Snad proto, že herec hovoří i o kontroverzních tématech způsobem, který by někdo označil jako upřímný či přímočarý, někdo jako nekorektní. Na žádost čtenářů rozhovor zveřejňuje i iDNES.cz.

Nejsem asi první, kdo je přesvědčený o tom, že Evropa pomalinku umírá, říká Petr Nárožný. A pohotově pro ni vymyslí epitaf: Sice jsme zahynuli, ale byli jsme humanisté.

VYHRAJE ISLÁM DĚLOHOU?

Myslím si, že zhruba znám váš světonázor: lidstvo je nepočítelné, pořád opakuje své chyby, a proto se nedají očekávat velké změny k lepšímu... Říkám to správně?

Ano, tento názor mám dávno. A navíc si myslím, že teď, když do Evropy ve velkém proudí přistěhovalci, se může situace ještě zhoršovat. Ale o tom musíme mluvit opatrně - víte, jak dopadl Thilo Sarrazin z představenstva Německé centrální banky.

Něco jsem četl. Měl problémy, protože řekl, že kvůli přistěhovalcům Německo hloupne.

A když to řekl, tak ho z práce vyhodili a všichni správní intelektuálové si nad ním odplivli... Jemu by asi nevadilo, kdyby se do Německa stěhovali angličtí počítačovní experti a architekti, ale pokud přijíždějí pogramotné dvanáctičlenné rodiny, tak se toho bojí, napíše to a v ten moment je z něj nepřítel státu. Čímž chci říct, že je tu spousta problémů, na které by se měly evropské země připravovat, o kterých by se mělo citlivě diskutovat, ale nediskutuje se.

Zlobí vás tahle politická korektnost?

Já ji nechápu. Myslel jsem, že demokracie znamená širokou diskusi; že když se někdo mylí, tak se to v té věcné diskusi ukáže; že je to střet názorů, nikdy ne lidí.

Jenomže je to jinak - když někdo po takové diskusi volá, ostatní hned řeknou, že je darebák.

Myslíte, že u nás budou do padesáti let povinné hodiny islámu na školách?

Nejsem demografický odborník, takže nevím. Ale Muammar Kaddáfí nedávno řekl, že všechny náboženské války byly zbytečné, protože islám nakonec může vyhrát dělohou.

Čím?

Dělohou - když bude mít německá rodina jedno děcko a turecká osm, tak bude časem v Německu víc Turků, to je jednoduchá matematika. Může se to stát. A mělo by se o tom mnohem víc diskutovat.

Chápu správně, že jsou vám názory německého bankéře Sarrazina blízké?

Já jsem, prosím, jeho knihu nečetl. Jenom říkám, že jsou mi blízcí lidé, kteří se snaží na něco upozornit, chtějí vyvolat diskusi. Proč je hned všichni chtějí ukřičet? Vzpomínáte si třeba, co se dělo kolem rozdělení Československa?

Bylo mi čtrnáct.

Najděte si noviny z té doby a přečtěte si, co se psalo o politicích, kteří takzvaně rozdělili Československo: "Postavit je před soud, zločince! Za zády národa, bez referenda, rozdělili dva bratrské národy!" Jenomže uplynulo osmnáct let a já čtu v novinách od těch samých lidí, že naše vztahy se Slováký nebyly nikdy tak dobré, jako jsou dnes, a jak naše mírové, korektní oddělení oběma národům prospělo. Což mohu potvrdit.

A z toho vyplývá co?

Jenom to, že většina lidí mívá vždycky nějaké zpoždění, ale o to raději křičí a odsuzuje. A že to tak bude pořád.

Já se s vámi o přistěhovalcích můžu bavit, ale existuje naděje, že se přiblížíme nějakému řešení?

Důležité je upozornit na problém. Říct: Pojdme se zeptat, jestli se s tím dá něco dělat, jestli má ten problém vůbec řešení... Ale já osobně si myslím, že zrovna s tímhle problémem se nedá dělat nic - nejsem asi první, kdo je přesvědčený o tom, že Evropa pomalinku umírá.

A je to špatná zpráva?

Je to pouhé konstatování; mladých Evropanů bude stále méně, to se rychle nedá změnit. Vždyť ta Evropa se už ani není ochotná bránit! Třeba takoví piráti - dřív se věšeli na ráhno. Ale dnes? Posádky obchodních lodí nesmějí být ozbrojené - přitom kdyby měly jednu pancéřovou pěst z druhé světové války a viděly by, že k nim jedou somálští piráti, tak tu pancéřovku odpálí a mají pokoj. Ale nemůžou... Ovšem piráti se občas spletou, zaútočí na ozbrojenou válečnou loď, a když je ta loď čínská nebo ruská, tak mají smůlu, protože ta je prý rozstřílí. Štěstí naopak mají, když je zajme loď z Evropské unie, například ze Švédska - ta je odzbrojí a dá jim palivo na dojetí k somálskému pobřeží.

Už jsme holt takoví... lidštit.

Zahyneme, ale na našem pomníku bude nápis, že jsme byli humanisté... V Evropě se sice žije pořád krásně, co si budeme povídat, ale ve starém Římě se před zánikem žilo taky krásně. I na Titaniku bylo všechno prima; dokud nešel ke dnu, měli tam prvotřídní šampaňské a hudba prý nehrála špatně ani ve chvílích, kdy se už Titanic potápěl.

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
LISTOPAD-NOVEMBER 30.;
PROSINEC-DECEMBER 14.

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

Žalov.

Smutná zpráva o úmrtí velkého příznivce Sokola **Arnošta Brichty** je mírněna pomyslením na jeho požehnaný věk 92 let jím dosaženým. Bratr Brichta byl příslušníkem československé exilové armády ve Velké Británii za druhé světové války. Po delším pobytu v Británii po skončení druhé světové se s rodinou přestěhoval do Sydney – a jeho manželka i obě jeho dcery Irena s Lydií byly velmi aktivními sokolskými pracovnicemi v naší sydneyjské jednotě. Jednou v noci na cestě autem ze sokolského večírku v Sydney byla sestra Brichtová jako řidička zasažena protijedoucím vozem a zemřela na těžká zranění v oné nehodě utrpěná... Bratr Brichta byl rovněž činný jako člen organizace československých zahraničních vojáků. Necht' odpočívá v pokoji.

Odešel náš slovenský příznivec **Vlado Truchlík**, někdejší aktivní účastník Slovenského národního povstání v roce 1944. Zesnul 23. září ve věku 90-ti let.

Dovídáme se také truchlivou zprávou, že v Praze 15. září zesnul **Luboš Kašpar**, který byl kdysi skoro 20 let kapelníkem orchestru a hrál nám na mnohých tanečních zábavách.

Bratr **Standa Menšík**, veliký sokol a vlastenec zesnul 12. září 2013 ve věku 82 let. Budiž mu australská země lehká.

LETEM SVĚTEM

Paní redaktorka **Eva Střížovská** vydala a již rozeslala **Kalendář** na rok **2014**. Je to čin záslužný a bezpochyby vítaný mezi všemi zahraničními Čechy. Co se tam najde? Najde se tam prostě všechno. Všechno podstatné. Především kalendář na příští rok, měsíc po měsíci. Naleznete tam dvanáct českých křížovek s tajenkami a spoustu zajímavostí z per několika přispěvatelů. Například článek o českém fotbalistovi Františku Pláničkovi, recepty na česká jídla, verše i prózu, písničky a zajímavá povídaní, prostě všechno co jinde třeba hledáte a nenajdete. Na titulní stránce vás upoutá červenobilá muchomůrka – a její roztomilý klobouček neprozrazuje ani špetičku jedovatosti. Napadne vás, zdali je jedovatá houba tím nejvhodnějším úvodem do příštího roku, pak ale mávnete rukou a uvědomíte si, že ta Eva Střížovská skutečně umí diskrétně vrazit symboliku české politiky hned na ten začátek. Takže nesuší, nevaří, jen se těšit tou běločerveností, a listovat od receptu k receptu, jakoby se nic a nic ani nedělo. **Kalendář je možno objednat na cesky-dialog@seznam.cz.**

Novinkou na mém stole je „Časopis Čechů, Moravanů, Slezanů a Slováků na Novém Zélandě“, publikace zvaná **Střípky/Čriepky** z července tohoto roku, s adresou ve Wellingtonu. Je to ročník 24, takže jsme toho dost propásli. Hned na první stránce hledíme na fotografii českého básníka Jana Zahradníčka a čteme i jeho podrobný životopis, na třetí stránce se na čtenáře blahovonně usmívá Hynek Kmoníček. Zemanův hradní důvěrník co do věcí zahraničních... Prvních dvanáct stránek je sestaveno formou zpráv převzatých z medií, českých i slovenských, a na třinácté stránce je „Trochu humoru“. Na poslední stránce objevíte křížovku. Nevím, odkud se mi na stole tento výtisk vzal, odkud přiletěl, doufám ale, že dolétnou i další čísla.

Záříjové číslo časopisu **Sokol de Paris** přináší zajímavou reportáž z návštěvy pařížských sokolů v Plzni. Byla to zřejmě návštěva na oplátku návštěvy plzeňských sokolů v Paříži v únoru tohoto roku. Pařížští sokolové byli „vřele přijati starostou Sokola Plzeň bratrem Zieglerem a celou skupinou okolo něho“. Autor reportáže také prozrazuje, že jeden člen pařížského Sokola byl vyzván k tanci zpěvačkou plzeňského orchestru „svůdnou Evou Vlachovou“. Nu, konečně z Paříže do Plzně není až tak daleko...

Červnové vydání měsíčníku **American Sokol** upozorňuje čtenáře na konání sportovního festivalu v Milwaukee ve státě Wisconsin. Červencové/srpnové dvojčíslo upozorňuje na výročí bitvy u Zborova, a zářijové vydání má na první stránce historické fotografie ze sletu v Chicagu v roce 1909, kdy tam účinkovalo 302 mužů, 300 žen a 800 dětí. Několik let po oné události se Chicago připojilo k mohutné podpoře věnované ve Spojených Státech T. G. Masarykovi v jeho zahraniční akci na osamostatnění Československa... Kromě toho se v tomto vydání dovídáme, že druhého září 1894 zemřel v Praze Vojta Náprstek, narozený v dubnu 1826 – a to mně připomíná, že jsem dosud nikdy nenavštívil v Praze Náprstkovo muzeum!

Do modra oděná canberská **Beseda**, s obrázkem Jindřichova Hradce na titulní stránce a v provedení slovensko-českém, nám ve svém červencovém/srpnovém dvojčísle na čtrnácté stránce připomíná, že „největší moudrostí je pevná vůle“, a v připojeném verši dále nabádá, že dvě věci, které budují mužovo štěstí, jsou odvaha a vůle. Jistě se to vztahuje i na ženy – ale hlavně by se tím měli řídit domácí Češi v republice... Zářijové/říjnové dvojčíslo provedené v žlutém – včetně Jindřichova Hradce ve žlutém hávu – nás informuje písmem i četnými snímky o průběhu klubovních vepřových hodů během letošní zimy a podtrhuje známou moudrost, že totiž takové setkání při oné české veselici „pomáhá také neméně důležitou funkcí, nasycení naší věčně hladové pokladny k zajištění solvence klubu...“ Jakby ne! Tak jako se stalo i Sokolu v Sydney, zástupce velvyslanectví České republiky se omluvil, a nedostavil se.

Zářijový list melbournského Sokola **Kvart** má na titulní stránce toho nejmohutnějšího svatého Václava jakého jsem kdy kde spatřil s připomínkou, že onen „český kníže a světec ... je považován za hlavního patrona české země a symbol české státnosti“. Za autora onoho mohutného svatého Václava je uveden Ottavio Mosta... Říjnové číslo se může naopak pochlubit snímkem na titulní stránce jednoho z plakátů Alfonse Muchy... Dále bych rád podtrhl, že v melbournském Sokole se v úterý podávají obědy s lákavými a v Kvartu uveřejněnými jídelníčky. Neptejte se mě, proč právě v úterý, leč jisto je, že na sobotu devatenáctého října byla inzerována večeře „od 19.00 hod“, a to za dvacet dolarů... Vraťme se teď ale na okamžik k dubnovému vydání, kde nalézáme ještě předvolební snímek prezidentského kandidáta Miloše Zemana v pohodlném křesle na pohled žoviálně sledujícího svět kolem sebe. Tříhvězdičkový anonymní autor +++ v Kvartu Zemanova prezidentského rozvrhu tam uvádí, že kandidát Zeman souhlasí s prolomením těžebních limitů hnědouhelných dolů v severních Čechách, že schvaluje větší uplatnění referend, že je proti trestu smrti, že podporuje jadernou energetiku a dostavbu elektrárny v Temešíně, že je zastáncem Evropské Unie, že se negativně vyjadřuje o islámu, že odmítá rozlišovat mezi umírněnými a radikálními muslimy, a že nesouhlasí se stavbou mešit na území České republiky. Takto představený prezidentský kandidát nemohl být voliči jen tak ledabytě ignorován – nemyslíte?

„Jeden by tomu nevěřil, ale výročí srpnové návštěvy spřátelených tanků v tehdejší ČSSR se letos vzpomíná už po pětáctýřicáté“ píše v srpnovém **zVěstníku** SKV Sokola München starosta Karel Pokorný. Nu, je tomu skutečně tak a ne jinak. Člověk si znovu říká, že Češi mohou za vpád bolševických vojsk do do tehdy neokupovaného Československa vděčit především českým komunistům, kteří ve své bezmezné nadutosti chtěli poučovat Moskvu jak a co dělat – jakoby byli neznali marnost takového bláhového počínání... V témže čísle se mohou již ve čtvrtém pokračování čtenáři seznámit s obsahem projevu Karla Pokorného v mnichovské pobožce Společnosti pro vědy a umění v dubnu minulého roku. Byla to jistě přednáška velmi zajímavá a poutavá.

Kdo už dnes ví, jak k tomu došlo, ale jisto je že mám před sebou tři čísla západo-australského **Klokana** z června, srpna a října. Asi se to všechno nějak během mé nepřítomnosti v Austrálii zamíchalo a pomíchalo. Leč všechna tato čísla se honosí Klokánkem pro malé čtenáře, a to je potěšující... Však tomu ani nemůže být jinak! I Klokánkem jsme byli pozváni na červencové vepřové hody. Za účinnou pomoc při jejich provedení pak v srpnovém vydání všem těm kdo pomáhali, děkuje Jaroslav Kabelka, a ten nám v úvodním slově také připomíná, že se v té době hodů konala i výstava oslavující šedesátileté výročí založení prvního spolku Čechů a Slováků v Perthu. O té výstavě se pak dočítáme ve zvláštním článku na straně 6, kde nalézáme k textu i vhodné snímky. V Klokánkové kapse se osvěžíme několika pohotovými vtipy, z nichž jeden nás ohromuje silou ženské logiky: „Žena říká muži:

odběhnu si na pět minut k sousedce, nezapomeň každou půlhodinu promíchat polévku...“ Že by šlo o žalovatelnou urážku? Nebo dokonce o pádnou diskriminaci pohlaví? – Říjnové vydání obsahuje naléhavou prosbu queenslandské Marcely Čechové k čtenářům Klokana objednat si Polygon. „Budete se myslím divit, ale dnes už ve světě existuje jen jediný magazín, který je psán emigranty pro emigranty,“ tvrdí tam pisatelka. Mám však přesto dojem, že jeden z dopisovatelů Polygonu Milán Hulík stále ještě trvale žije v Praze, a pokud by odešel do zahraničí, odešel by možná spíše jako exulant. Leč nezabývejme se tu maličkostmi, a podpořme výzvu Marcely Čechové v její upřímné snaze podchytit zájem o hodnotný Polygon! Je to opravdu časopis k pohledání.

Vídeňských svobodných **Novin** tu mám na stole i vedle stolu hned celou velikánskou kupu. V prvním červnovém vydání zaujme čtenáře recenze knihy Jana Brabence „Videň je Videň, ale bez Čechů by to nebylo vono“. Je to zřejmě jedna z těch knih, které z knihovny nevytlačí ani dvacet internetů... Na první stránce čísla je kromě fotografie z každoročního zájezdu sokolů do Oetzu i začátek článku o byzantských věrozvěstech Cyrilu a Metoději, poctěných ve Vídni rozsáhlou výstavou v Paláci šlechtičen... Na titulní stránce druhého červnového čísla je samá a samá voda z červnových záplav v České republice, a na druhé stránce sledujeme na zdařilých snímcích vídeňské sokoly na zájezdu pod horou Říp... Červencová vydání vítají Chorvatsko v Evropské unii slovy: „Dobro došli!“ Takže stát kdysi zplodivší teroristickou organizaci USTASHU a ve válce aktivně podporující Německo proti zdecimovanému Srbsku, je v Unii vítán, zatímco Srbům se před několika lety dostalo lekce naivních Američanů bombardováním Bělehradu. Vtírá se dojem, že zde to asi jednou neskončí, a že byl na Balkáně před několika lety zaset úrodný záhon budoucích sporů v Evropě... A není tohle jen červencová kachna – totiž zmínka o tom, že Bělorusové a Vietnamci se stali národnostní menšinou v České republice? – První zářijové vydání přináší na celé první stránce text občanské iniciativy k ochraně práv národnostních menšin v Rakousku – je to psáno a uveřejněno v němčině, což je pro tyto české noviny naprosto výjimečné... V dalším zářijovém vydání je pozoruhodná studie Stanislavy Kučerové o tom, zdali lze pokládat za den české státnosti 28. září nebo 28. říjen. Svoji studii zahajuje zajímavou větou: „Strůjci neomluvitelného historického zločinu, kterým bylo rozbití společného státu Čechů a Slováků r. 1992, přiřkli zbytkové České republice jako den státnosti 28. září – den památky svatého Václava...“, a v dalších větách se táže, čím svatý Václav k ustavení naší státnosti přispěl? Tuto studii zakončuje v následujícím zářijovém čísle, kde, mimo jiné, uvádí: „Pravým základem našeho současného státu je 28. říjen 1918. Tento den symbolizuje vznik Československa jako vítězné dovršení předchozích procesů národního obrození. Ne od smrti pokorného mučedníka, ale od zápasů a vůle lidu, který bojoval nejen perem, ale i se zbraní v ruce, datujeme svou novodobou státnost...“ Tato slova erudované pisatelky nutno pokládat za velmi důležitý příspěvek k diskusi o dnu české státnosti... Svoje úvahy pak dokončuje ve vydání říjnovém.

Srpnový **Polygon** se hned na první stránce věnuje barevným snímkem velehradským oslavám příchodu křesťanských věrozvěstů na Velkou Moravu před 1150 lety ze Soluně, tedy ze sféry tehdy v Evropě nejkulturnějšího, a pravděpodobně tehdy i nejmocnějšího státu – z Byzantské říše. Na poslední stránce tohoto vydání pak vidíme fotografii záhřebského arcibiskupa Josipa Bozaniče, papežského legáta a hlavního celebranta jubilejní mše svatě na Velehradě, a také fotografii českého kardinála Dominika Duky. Události na samotném Velehradě, kde se prý sešlo na padesát tisíc poutníků z České republiky i ze sousedních států, jsou potom zachyceny perem Karla Pažourka z Brna... Jako vždy doposud, je i toto číslo Polygonu pramenem závažných a poutavých úvah dopisovatelů z několika kontinentů, a je opět uvedeno chronologickým výčtem důležitých událostí týkajících se dění ve světě, se zvláštním zřetelem k poměrům v České republice. Je to výsledek pečlivého díla redaktorky Dany Kratochvílové... Jako vždy, daly by se rozebírat a citovat řádky mnoha autorů a korespondentů, leč dotkneme se zde alespoň některých z nich. Z pera Milana Hulíka se dočítáme o dalším příběhu české justice, a Hulík nás rovněž v jiném článku provádí částí Francie kolem La Roche-Guyon v Normandii... Jaroslav Kovaříček rozjímá „O úctyhodných autoritách“, Luděk Frýbort nás častuje ve dvou člancích svým pozorováním života tu i onde, a stálá spolupracovnice Polygonu Milena Štráfěldová nabízí hrst zajímavostí z mnoha stran světa pod svůdným titulem „Něco o guláši“. Dejte si chutnat, ale mnoho guláše mezi jejími řádky věru nenajdete...

Jinak? Jak již dříve napověděno – neleňte a Polygon si objednejte. Dnes, nejpozději zítra. Litovat svého moudrého kroku nebudete, začnete se do jeho stránek a zapomenete na svět kolem sebe!

Last but not least – „Recept na věčné mládí“ v **Čechoaustralanu** Barbary Semenové v podzimním/jarním vydání letošního roku. 10 lžiček pravého přátelství, 250 gramů štěstí, 10 kapek humoru, 10 dkg zdraví – pak dobře zamíchat a pravidelně užívat. Čechoaustralán si do toho bezpochyby přikápně hodinkou slunce na písčité pláži, a kdo by chtěl víc? Víc bychom asi chtěli všichni my vykořenění, když tak posloucháme tlachy domácích Čížků. Paní redaktora Semenová nás v úvodníku provádí českým Kocourkovem a čtenáře znovu a znovu napadá, že ten Václav Havel to viděl jen tak dost na slabo. On se svými chartisty nechtěl ani moc – oni jen chtěli, aby se bolševici řídili těmi pravidly v Helsinkách i jimi samotnými podepsanými. K odsouzení hrůz z padesátých let měli sami daleko; však by byli museli soudit i sebe! Když to všechno dokola a dokola uvážíme, ono není divu, že jsou Češi znechuceni. Byli dlouho opovrhováni staříčkým vídeňským mocnářem, byli bídácky zrazeni během ostudné konference a za nestoudného potlesku Evropy donuceni k osudným ústupkům vlastními spojenci. Spolu s Poláky a i jinými státy byli po druhé světové válce chladnokrevně připsáni Sovětům, a za jejich snahu o nápravu bolševických zločinů na jaře 1968 stihla Československo invaze sovětských zabeďněnců, byť i za neúčinných protestů mnohomluvného „západu“. Pak nastala dlouholetá ohlupující doba Husákovy „normalizace“ a po nadšeném přivítání svobody tomu všemu elánu nasadil trnovou korunu Václav Havel tím svým nemastným neslaným hesílkem „nejsme jako oni“. Potom se o slovo přihlásilo bezvděčné a zarytými zbytky Hlinkovců prolezlé Slovensko, a není ani moc divu, že potom zapustila kořeny ta blbá nálada. Ono se to na té zpropadené křižovatce Evropy žije dost neblaze – jen zvednout hlavu a už to fičí. Že to mocipány v Evropské unii nijak moc nedráždí, to člověka ani nepřekvapuje: Čecháčkové nestojí v první řadě pozornosti západních mocnářů... Do oka mi padla i úvaha Franka Nykla o tom, jak při poválečném odsunu si sudetští Němci s sebou nesli ze Sudet 50-ti kilové balíčky; nešli s holýma rukama... Paní redaktorka má i v tomto vydání poslední slovo, tentokrát v řeči vázané... Nu, dalo by se pokračovat až do dne bílého, snad až do toho alelujá, slyším ale už zvonec. Takže konec.

Mnoha a mnoha řádky tiskovin všech rozměrů opět procházel *Bořek Šindler*

Lekce **češtiny** pro děti
z dvojjazyčných rodin
O víkendech od února 2014.
Již nyní přijímáme přihlášky.
Více info na:
zusanabryant@hotmail.com

ŠKOLA
HROU
Sokol Sydney
French's
Forest

Czech & Slovak
classes for children
from bilingual families
starting in February 2014
Registration open.
For more info
please contact:
Czech:
zusanabryant@hotmail.com
Slovak:
pewebox@yahoo.com

Lekcie **slovenčiny** pre deti
z dvojjazyčných rodín
Cez víkendy od februára 2014.
Registrácia detí otvorená.
Viac info na:
pewebox@yahoo.com

VEPŘOVÉ HODY V NÁRODNÍM DOMĚ

Bořek Šindler

Kdybych se i letos nějak odvážil zařadit vepřové hody mezi ty nejúspěšnější kulturní podniky sokola v Sydney – byl bych asi prohlášen za sokolského barbara. Společensky to je samozřejmě podnik úspěšný přímo vrcholně, a všichni mladí účastníci vždy vyslovují přání, aby se něco takového konalo alespoň jednou za měsíc. Tolik tedy o oné stránce populárně společenské. Té kultury se ovšem mezi ty zabíjačkové dobroty vměstnává jen poskrovničku. Ale vměstnat se tam ona nicméně i dovede, a letos v listopadu o tom máme i snímkové doklady. Hrála slovenská kapela Kukabura v krojích, tančili mladí slovenští umělci, zapěla nám všem na dobrou chuť i známá slovenská koncertní pěvkyně Sylvia Virágová (na fotografii dole vlevo) – takže opravdu do pozoru a salutovat. Nejen jitrničkami a jelítky jsme byli štědře častováni. Konalo se ta trachtace s hudbou a se smyslem pro melodii. Oblíbený „One Man Band“ Ivo Bílík zahrál a zazpíval populární melodie a pro ty mladší předvedly VerSo Sisters – Veronika a Sofie Heszterenyiová (na fotografii dole uprostřed) moderní tance. Učinila tudíž naše sydneyjská jednota zkušenost podobnou zkušenostem ze všech krajan-ských vepřových hodokvasů. Sokolovna se, pravda, všední týden od všedního týdne nadouvá hlavně stářím poněkud odkvetlých, nebo alespoň dokvétajících tváří, leč na vepřové hody se pravidelně dostávají především ti mladí, a těmi se to ve všech místech sokolovny jen a jen hemží, ba i desítkami jejich drobných ratolestí a ratolestiček. Tak či onak, nepochybně, že všem přítomným vlídně z věčnosti dobromyslně kynuli i bratři Tyrš s Fügnerem – nemohli prostě té záplavě českosti a slovenskosti nekynout a se netěšit švy praskající sokolovnou na druhém konci globu... Kdo by jen na chvíliku zapochyboval, že i příštím rokem bude kulisa podobná? Doufejme a věrme, že čas oponou netrhne...

NÁŠ BRATR KNIHOVNÍK RAY ČERNÝ OSLAVIL 99. NAROZENINY

V Národním domě Sokola Sydney se konala 10. listopadu oslava 99. narozenin bratra Raye Černého. Toto vzácné výročí připadá na 8. listopad.

Na snímku nahoře vlevo vidíme narozeninový dort a nahoře vpravo bratra Raye při přípitku a přípravě ke krájení dortu s manželkou Patricií.

Vlevo je bratr Bořek Šindler, zachycen při recitaci oslavné zdravice jím pro tuto příležitost složené. Otiskujeme ji na následující straně.

Dole vidíte část přítomných přátel při přípitku.

Fotografie P. Čermák

ZDRAVICE ČERNÉMU SOKOLU

Černej už je vod zrození,
A jak víme – nad něj
není.

Kdo by neznal bratra
Reje?
Je to ten, co se furt
směje
Ať se děje co se děje.

Křtěn je vodou z Vltavy.
To že Vám nic nepraví?
Je to voda velmi živá.
Rej se na svět dlouho
dívá.

Kdo by neznal bratra
Reje?
To je ten chlap, co se
směje
Ať se děje co se děje!

Všude byl a všechno
viděl-
Proč by se teď za to
styděl?
Prolez kde co na
Balkáně,
Srbky uzřel - a hned na
ně!

Kdo že nezná bratra
Reje?
To je ten chlap, co se
směje
Ať se děje co se děje!

Avšak jednou po vojně
Zachoval se důstojně.
Po Marxovi netoužil.
K hranici se doploužil.

Všichni známe bratra
Reje!
Je to borec – furt se
směje
Ať se děje co se děje!

Vítala ho Klokánie.
Do dneška v ní blaze
žije!
Slast má denně na
lůžku,
Švarnou pojal ženušku.

Kdo že nezná bratra
Reje?
Ten chlap se furt jenom
směje,
Ať se děje co se děje.

V Sydney robil to i ono,
A vždycky to bylo vono.

Dokonce i v sokolovně
Zařezává usilovně.

Kdo by neznal bratra
Reje!
Je to ten chlap, co se
směje
Ať se děje co se děje.

Život však s ním někdy
smýká,
I když dělá knihovníka.
Jeť to bratr bystrý
v triku.
Učí českou gramatiku!

Všichni známe bratra
Reje.
Je to mudrc, co se
směje
Ať se děje co se děje!

Rovněž zhléd se ve
střílbě.
Je ho vidět ve přílbě
An si s puškou
vykračuje
Prší-li či vítr duje.

Kdo by neznal bratra
Reje!
Dyť ten chlap se furt jen
směje,
Ať se děje co se děje.

Všude má von samý
bráchy
Jezdí s nima na
potlachy.
Tramping? Ten von
užije,
Ať děšť prší a hrom bije.

Všude vidět bratra Reje,
toho chlapa co se směje
ať se děje co se děje!

A když jeho přítel Petr
navlíkne si v buši svetr,
hned nasedne. Jede se.
Do honitby dáme se!

Kdo by neznal bratra
Reje?
Dyť von vám se furt jen
směje,
Ať se děje co se děje.

A teď je mu devět,
Devadesát devět let.
Je to mladík nebo
kmet?
Začíná prej šedivět.

Kdo by neznal bratra
Reje?
Je to ten chlap, co se
směje,
Ať se děje co se děje.

Pomalů de na něj
stáří...
Von ten chlap se ale
tváří
Že by honil mladice.
Chybí mu jen udice...

Vy neznáte bratra Reje?
To je ten chlap, co se
směje
Ať se děje co se děje.

Nuže, pozvedněme číše.
Do vší vejšky! Ještě
výše!
Nad stovku ať volně
dýše
A teď nesmíte bejt tiše.

Mnoga ljeta bratře Reji!
Ať si stromy věkem tlejí,
Ty se budeš furt jen
smát!
S životem se budeš prát!

Kdo by neznal bratra
Reje?
To je borec, co se směje,
Ať se děje co se děje!

Opasek si přitáhni,
Nad stovku to dotáhni!
Dyť seš mladej, kruci
péro.
Pokud nemáš roků
stero
Seš mladej jak
koloušek.

Nemáš teď chuť na
doušek?
My a všichni kamarádi,
Zvednem sklínku velmi
rádi
Mnoga ljeta, živijó!
Všichni ti teď připijó!

To neznáte bratra Reje!
Ten chlap se fakt pořád
směje,
Ať se děje co se děje!

*TOTO PROŘEK ŠINDLER
BOŘEK
V LISTOPADU 2013*

Mistr přijde do dílny a povídá: „Člověče, jak to, že si při práci pískáte?“
„Já nepracuju, já si jen pískám.“

„Pane řediteli, žádám o laskavé zvýšení platu a jako důvod uvádím, že moje žena se dověděla, jaký mám plat...“

Na jedné pracovní poradě: „Pánové, tady nejde o nic, jde jen o to, kdyby o něco šlo, tak abychom věděli, oč jde.“

V osobním oddělení: „Jak dlouho jste byl na posledním místě?“

„Šest let!“ zní odpověď.

„Slušné. A proč jste vlastně odešel?“

„Přišla amnestie!“

Baví se dvě kamarádky: „Chtěla jsem se vzdělávat, ale naši mi nechtěli koupit tu nejdůležitější učební pomůcku.“

„A co jsi chtěla studovat?“

„Autoškolu!“

Chlapečku, je doma tatínek?“

„Není.“

„A kdy se vrátí?“

„Když se prý bude dobře chovat, tak za deset let.“

„Proč nemáš žádné děti?“ ptá se Honzík své tety.

„Čáp mi žádné nedonesl.“

Honzík užasne: „Víš, tetičko, když jsi se spoléhala jenom na čápa, tak to nemohlo ani jinak dopadnout!“

Vzlyká chlapec, celý vyděšený: „Dnes ráno mi maminka řekla, že se chystá koupit nového chlapečka.“

„No a co je na tom k pláči?“ diví se kamarád.

„Tatínek nedávno koupil nové auto, a předtím prodal to staré!“

U Nováků zazvoní telefon a sluchátko vezme Pepíček. „Dobrý den, maminka není doma, tatínek je v práci. Jsem tu jenom já, babička a kocour. Já jsem ještě malý, babička neslyší a kocour neumí mluvit. Nashledanou!“

Stojí děti frontu na zmrzlinu a krátí si čas povídáním o svých rodinách: „Já mám dva bratry a jednu sestru. A ty?“

„Já nemám žádné sourozence. Ale mám tři otce po první matce a čtyři matky po prvním otci.“

„To je neuvěřitelné, jak se to maličké podobá otci,“ říká přítelkyně, obdivující potomka.

„Máš pravdu, oba křičí, když jim беру lahev.“

Matka se vrátí z práce a na stole má lístek: „Vrátil jsem se ze školy dřív, protože mě hrozně bolela hlava a žaludek. Najedl jsem se, vzal si prášek a šel jsem hrát fotbal!“

Říká maminka ratolestem: „Děti, když budete hodné, tak vám tatínek nasbírá takové houby jako vloni, abyste nemusely dva měsíce do školy!“

Hádankový koutek

S radostí mohu napsat, že tentokrát opět pan **Richard Toman** i pan **Oliver Fiala** vyřešili správně všechny tři hádanky. Doufám, že snad některý z mých luštitelů, zejména těch mladších, jsou-li takoví, se uchýlil pro odpověď na Internet. A kdyby se tam poprvé setkal s Oidipem a třeba i jinými řeckými bájemi, stálo by mi to za všechno úsilí...

1. Palindrome

A horseman has covered 15951 km since he has been in the service of **King Pepin the Short**. He notices that this number is a palindrome (it is the same whether read left to right or right to left). He continues riding, and, two hours later, the total number of kilometres he has covered is once again a palindrome. **At what speed is he riding?**

Solution: The next palindrome is **16061**. The horseman has therefore covered 110 km in 2 hours, which means that he is riding at a speed of **55 km/h**.

2. Cats

If, in the castle kitchen, three cats catch three mice in three minutes (on average), how many cats are needed to catch 100 mice in hundred minutes?

Solution: The same three cats! If the three cats together catch on average one mouse a minute, in 100 minutes they will catch 100 mice; as Richard said: "They won't need any reinforcements!"

3. The Riddle of the Sphinx

Which creature has one voice and yet walks on four in the morning, two at midday and three in the evening?

Solution: Man: in his childhood he **crawls on all fours**, as an adult he **walks on two feet** and finally, in his old age, he **uses a walking stick** to move around.

Dnešní hádanky:

Všechny tři hádanky jsou dnes opět z knihy "**Enigma**" **Fabrice Mazza**, protože jsem dosud žádné jiné hádanky neobjevila. Ta druhá dokonce vyžaduje náčrtek, a za to budu trpět, až budu musit ten náčrtek stvořit v příštím Věstníku, ale pro změnu mám více místa a tudíž mohu použít ty delší hádanky, které se mi sem za normálních okolností nevejdou...

I když jsem pár hádanek kdysi našla na Internetu, který jsem dnes rovněž doporučila svým luštitelům, musím přiznat, že jsem vyhledávání nových hádanek na Internetu už dávno sama nezkusila. Budu si musit vzít svou radu k srdci a opět to zkusit než tenhle koutek zavěším na hřebíček, jak o tom každé dva měsíce uvažuji.

1. The Monk and the Mountain

A monk talks during supper. As penance, he has to climb a mountain. He leaves at 9 o'clock in the morning and reaches the top of the mountain at midday. He rests for a night under the stars and sets out again the next morning at 9 o'clock. Taking the same path down, he gets to the bottom at 11 o'clock. Is there any place on the path that he passes through at the same time on both days?

How can the existence or nonexistence of such a place be demonstrated?

2. Troubadour

A troubadour arrives at a bridge with three objects (a ball, a hat and a bowling pin) in his hand. The guardian of the bridge warns him: "The Bridge will only support your weight plus the weight of a maximum of two objects, and it is not possible to throw objects to the other side of the bridge." The troubadour nevertheless manages to cross the bridge with his three objects in a single trip.

How does he do it?

3. Square Cut

How can you turn a cross that consists of five identical squares, into one larger square by making two cuts through the cross and then rearranging the pieces?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

Australské prázdniny 1996 (4) Franta Černý

15. den - pondělí 4.11.

Ráno se tentokrát prezentovalo nepříliš nadějným počasím – bylo zataženo a chvílemi jemně mrholilo, ale plánovaný výlet na WARRAGAMBA DAMM se uskutečnil. Stavba železo-betonové přehradní hráze je situována přibližně 70 km západně od Sydney kde se vzdušným na řekách Wollondilly a Cox River vytváří zdrž. Má název Jezero Burragorang s největší hloubkou 104 m při plném vzdušném, které po obvodu měří 354 km a objem zdrže činí přibližně 2,1 mil. m³ vody. Vlastní těleso hráze je v koruně 351 m dlouhé, v patě je 104 m široké a má výšku 142 m. Je to jedna ze soustavy vodárenských přehradních nádrží, vybudovaných pro zásobování rozsáhlé sydneyjské aglomerace vodou. Neměl jsem příležitost podrobněji proniknout do problematiky zásobování této oblasti pitnou vodou, ale domnívám se, že v každé subtropické oblasti je otázka zajištění dostatečného objemu vody vždy kardinálním problémem. Proto mohu vodní dílo posuzovat jen podle jeho vnějšího vzhledu, způsobu, kvality provedení a základních parametrů, uváděných v informacích pro turisty, bez širšího přehledu o četnosti atmosférických srážek, jejich celkovém úhrnu a časovém rozložení v jednotlivých měsících roku. K podrobnějšímu pohledu na tuto věc by byla potřeba mnohem víc času a hlavně exaktních podkladů, abych si mohl dopřát poněkud ucelenější názor. To by však výrazně přesahovalo časové možnosti našeho výletu, ale především to nebylo a ani nemohlo být jeho účelem. Zmiňuji se o tom z úplně jiného důvodu, protože i jen velmi zběžná – a do jisté míry povrchní – prohlídka toho vodního díla mě přinutila k porovnávání s tím, co znám u nás doma. Přiznávám, že mě na první pohled překvapila tvarová podobnost tělesa hráze s našimi Slapy, i když se jedná o stavbu, která umožňuje více než dvojnásobné vzdušné. Hráz se zdá v koruně kratší a vlastní zdrž je vytvářena poměrně úzkým a hlubokým kaňkem. Nehodlám podrobně popisovat celou stavbu – rád bych však zaznamenal pár věcí, které jsou nepřehlédnutelné pro každého, kdo o těchto stavbách alespoň slyšel o něco víc než to, že zadržují vodu. Především mě překvapila kvalita betonové konstrukce kde je velmi dobře znát péči, která byla věnována přípravě betonové směsi v betonárně a jejímu zpracování na místě vlastní betonáže. Pohledové plochy a povrchové ošetření jsou bez chyby a srovnání s našimi pohledovými betony nesou – jsou totiž neuvěřitelně kvalitní. Povrchy jsou hladké a rovné, bez trhlin a viditelných pracovních spár. Nikde nejsou patrné stopy po bednění a nikde nejsou vidět žádná „hnízda“ nebo na povrch vystupující zkorodovaná výztuž, jak je to po srovnatelně dlouhé době provozu naprosto běžné u nás. Nikde nejsou patrné také žádné evidentní průsaky vody konstrukcí. V návštěvnickém centru je k vidění zdařilý a názorný funkční model, ale mnohem zajímavější jsou dokumentární fotografie ze stavby. Při prohlídce fotografií a dostupné dokumentace jsem příliš nevnímал anglický komentář, takže jsem zaregistroval až zmínku o ledu. Počkal jsem na opakování a s nímým úžasem vyslechl informaci o výrobě 170 t ledu denně, kterým se v přípravě betonové směsi ochlazovalo kamenivo a následně snižovalo hydratační teplo při zrání betonu. Jak prosté a jak úžasné, že to bylo také tak realizováno. Něco podobného si u nás nedovedu v praxi vůbec představit. Dosažený výsledek však odpovídá vynaložené péči a musím potvrdit, že jsem si takovou kvalitu betonu, kterou jsem viděl na řezu betonovým hranolem, nedovedl ani ve snu představit jako možnou – viděl jsem to a sahal jsem na to a jde to, byl to jen vysoce a neuvěřitelně kvalitní BETON. Škoda, že se za tímto zjištěním nemůže vypravit každý, kdo má na kvalitu provedení u nás důsledně dohlížet. Určitě by měl dostatečně rozsáhlé téma na přemýšlení. Avšak právě díky tomu, že u nás po dlouhou dobu bylo dodržování technologické kázně věcí opomíjenou, nebo pro mnohé dokonce i zcela neznámou, má naše firma dost práce protože jednou z našich hlavních činností jsou sanace toho, na co se kdysi mnozí vlastní nedbalostí a blbostí (nebo naopak chytrostí?) podepsali. Rád bych viděl to množství staveb, které mohly být postaveny jen s použitím ukradeného cementu, který dnes v pracně a nákladně opravovaných konstrukcích evidentně chybí.

Když si uvědomím, že po 40 letech stavbařské činnosti jsem mohl vidět takto kvalitní betonové konstrukce jako naprosto běžnou a samozřejmou záležitost (nepočítám dodnes kvalitní beton na našem hraničním opevnění budovaném před válkou), je to mírně řečeno smutné a z profesního hlediska při nejmenším na pováženu. Avšak i taková byt' pozdní zjištění vypovídají o mnohém z naší nedávné minulosti, kdy

převážná část činností byla prováděna jen „jako“ a bohužel ne doopravdy, což je nyní při běžném porovnávání zvláště markantní.

Na zpáteční cestě jsme jeli přes areál kláštera v MULGOA, kde jsem viděl poprvé klokany ve volné přírodě. Taky jsem měl příležitost vyzkoušet strejdovu Mazdu a „vychutnat“ jízdou vlevo. I když Mazda poslouchala velmi dobře, musel jsem si dávat pěkně pozor, protože volant a jízda vlevo je pro Evropana zpočátku skutečně fenomén. Není to však jen poloha volantu, ale např. vnitřní zpětné zrcátko je vlevo, u nás je vpravo takže když jsem se tam ze zvyku podíval, viděl jsem pravý sloupek předního okna. Ovládání blinkrů je na pravé straně volantu a naopak ovládání stěračů je vlevo. Takže když jsem chtěl dávat směrové znamení, spouštěl jsem zpočátku stírače apod. Dopravní značení je od našeho zcela odlišné a systém zdejších předností, nebo nepředností se mně zdá víc než problematický a nejednoznačný. Zkrátka a dobře musí se dávat dobrý pozor jako ostatně všude na světě. Cestou se citelně ochladilo a začalo pěkně pršet. Trochu kašlu a je mně všelijak. Asi jsem v neděli trochu nastydl, protože klimatizace v autě fouká pěkně studeně a Gascoignes bez jeho fungování nejedí. Nedal jsem si pozor na pěšinku a to je důsledek mojí nepozornosti.

16. den - úterý 5.11.

Prší a je chladno. Na teploměru je jen 15°C. Déšť je jemný a vytrvalý a tak sedím, čtu a píšu. Kolem 11 hodiny odjízdim s Daničkou a strejdou do města, kde si D. bez problémů a jakéhokoliv úřadování vybrala 2 zcela nové značkové kufry Samsonite na účet Singapore Airlines, za své 10 let staré a cestou poněkud promaštěním zničené. Neuvěřitelné, jak hladce celá akce proběhla.

Vyložili mě u Australian Museum na rohu College St. a William St. Protože jsem hledal poštovní schránku, popošel jsem ještě kousek dál, ale na Oxford St. tak silně foukal vítr, že jsem rychle hodil do schránky dopis domů a upaloval zpět do muzea. Vítr byl značně silný a tak jsem v duchu blahořečil chvíli, kdy jsem se doma rozhodl vzít sebou svůj kožený tříčtvrťák, ač jsem do poslední chvíle váhal, není-li to zbytečné. V muzejním bufet jsem lehce poobědval australský PAJ (pie) a teplé cappuccino. Bylo mně chladno a trochu malátno, ale přičítal jsem to počasí a tak jsem příliš neváhal a odebral se k prohlídce vystavených exponátů. Bylo to velice zajímavé a názorné uspořádání. Cítil jsem se mizerně, a tak když jsem dokončil prohlídku, neváhal jsem s návratem do Shaw Street. Cestou na vlak to na mně padlo jako pytel mouky, až jsem si musel v Hyde Park chvíli sednout na lavičku abych se trochu vzpamatoval. Doma jsem na sebe navlékl, co se dalo a když přišla Yvonne, dostal jsem nějaké homeopatické kuličky z jmelí s čajem z černého bezu. Vlezl jsem do postele, zabalil jsem se jako obvykle a pomáhal homeopatickému léčení vlastní osvědčenou metodou totálního pocení.

17. den - středa 6.11.

Ráno je to o zdání lepší, trochu i odkašlávám, ale na dnešek jsem dobrovolně a rád vyhlásil TIME OUT. Po ránu svítilo chvíli slunko, bylo 20°C, ale teď v 17:30 je počasí obdobné jako včera, i když bez deště. Chvillemi polehávám, čtu a spím, ale cítím, že v posteli je mně nejlépe. Beru Yvončiny kuličky, ráno jsem to posílil Aspirinem, nikam se mně nechce a ani nemusím. Příčinou je asi kombinace nachlazení s importovanou virózou z Paříže a s relativně náhlým ochlazením. Tady se i v té náhlé zimě chodí běžně v kraťasech a s bosýma nohama v sandálech. Nějak tomu nerozumím, ale taky jsem netušil, že i na jaře může být v Austrálii zima.

18. den - čtvrtek 7.11.

Je mně mizerně. Ve 2:30 v noci mě probudila horečka. Na teploměru jsem zjistil 38,4°C a protože jsem hodlal věci v rámci možností poněkud urychlit neboť dobře vím, že tohle rozchodit dost dobře nejde, naordinoval jsem si 2x Panadol. Usnul jsem vzápětí, a když jsem se ráno v 8:00 úplně propocení probudil, měl jsem jen 37,4°C, což mě potěšilo. Byla to však předčasná radost, protože v pravé poledne mě teploměr upozornil, že ač se mi to nelíbí, hřejí ve výši 38,9°C. A tak se to střídá jako na houpačce. K večeri je kachna, knedlík a zeli, ale ještě před tím i paní Nováčková, jejíž tok řeči sleduji díky svému rozhašenému stavu jen s největšími obtížemi. V duchu mám na sebe vztek, avšak fyziologické pochody se v mojí tělesné stránce odehrávají zcela nezávisle na mém přání. Večeře byla určitě jako vždy dobrá a stejně dobře vypadala, avšak moje chuť k mé nelibosti značně pokulhávala. Později večer přišla Yvonka, prohlédla mě a poslechla. Ve 23:00 jsem zase hrál jako žehlička a gratis vyhříval místnost. K mé značné nelibosti mě kýžené účinky homeopatie jaksi mijely.

19. den - pátek 8.11.

Nemohu spát a v 1:30 mám dokonce 39,5°C. Ráno mám všechno kompletně mokré a pocit doslova na přes hubu. Nezbytně rychlá sprcha a po snídani znovu do postele. Zůstal jsem sám, protože teta se strejdou byli na trhu a Danička s Olivierem a s Yvonkou někde vymetali kšefty. Je to stejně zajímavé, jak jsou ty ženské vymetací chutě a nápady podobné. Čekal jsem, až mně uschne vyprané prádlo, protože na zdejším sluníčku (pokud svítí) a profukujícím vánku usychá vše velice rychle. Dnes přece jen chvíli trochu svítilo, i když zdaleka ještě ne tak přesvědčivě, jak bych očekával. V 11:00 už zase vyhřívám prostor a tak jsem se rozhodl vzít věc útokem s pomocí Panadolu, protože mám pocit, že to svinstvo snad v noci už kulminovalo. Je to o dost jiné marodění než doma. Je tu poměrně chladno – uvnitř jen 8°C a nelze se tomu ani příliš divit, když venku je 15°C, prší a všude jsou jen jednoduchá okna. Ani číst se moc nedá, protože se mně z rozdílu teploty na mém nose a v místnosti zamlžují brýle. Strejda mně nabízí radiátor, ale necítím zimu a tak vytápím sám sebou. Nevzpomínám si, kdy jsem naposled ležel v posteli. Bylo to už hodně dávno, avšak pohoda domova s 23°C v zimě se mně právě teď zdá jako neskutečný luxus. Všechno je relativní, ale ze všeho nejlépe mám prostudovaný strop ve svém pokoji. Pečují o mě velice pozorně a mně jen velice mrzí, že ztrácím čas a že jsem si tohle musel vybrat až na druhém konci světa. Yvonne je však nesmírně pečlivá a pozorná lékařka a poněkud mě překvapuje, když se mě naprosto vážně táže, na co bych měl chuť. Dost dobře nerozumím, ale když mně vysvětlí, že je to nezbytná součást léčebné terapie, přikláním se jednoznačně k ostrému jídlu. Jen doufám, že nemá na mysli okamžitou konzumaci něčeho podobného, protože bych to asi nemohl patřičně vychutnat a užít. Každopádně je to velice podnětné zjištění neznámých léčebných možností a metod, protože doma neustále slyším, jak je jídlo škodlivé a tady je mně prezentováno jako součást léčby. Je to docela příjemné zjištění a musím si to dobře zapamatovat.

20. den - sobota 9.11.

Celý den polehávám a – přestože jsem měl ve 2:00 ráno ještě 38,7°C – díky Panadolu kombinovanému s dalšími prostředky z homeopatické kuchyně se během dne teplota téměř ztratila. Večer v 18:30 chvíli mluvím s Járrou vrátivší se z obligátního sobotního dopoledního nákupu a zjišťuji, že doma je vše O. K. K svému současnému stavu se raději nepřiznávám, protože i tak cítím a slyším, jak opět natahuje. Nečekaně přijíždí Yvonka s Robertem a k svému překvapení jsem podarován indickým menu. Velice mě to potěšilo, a přestože jsem už něco jedl, nedalo mně to, abych alespoň malinko neochutnal. Byl to Robertův skvělý výtvar s použitím curry a dalších pěkně ostrých dryáků, takže jsem měl v tu chvíli „kušnu v plameni“ jak říkával blahé paměti známý český malíř mistr Otakar Nejedlý, když předložil svým žákům ostrou polévku, aby se jim podařilo poněkud projasnit podle něho poněkud mdlé barvy jimi páchaných obrazů. Po svém dobrovolném půstu jsem hned tak „z výkopu“ nemohl popustit uzdu svým chutím a tak jsem skutečně jen lehce ochutnal a těšil se, až to budu svobodně a s chutí likvidovat. Bylo to velice dobré.

21. den - neděle 10.11.

Jsem po pěti dnech bez teploty, ale kašlu a odkašlávání příliš nefunguje. Z toho důvodu mně strejda programově naklepal záda, aby se to zlepšilo. Valchoval mě statečně, a abych byl zcela upřímný, měl jsem o účinku tohoto zákroku nejprve značné pochybnosti. O to víc mě příjemně překvapil dílčí výsledek. Protože jsem se přece jen trochu zmátořil, mohl jsem se večer zúčastnit rodinné oslavy. Michael měl 18 narozeniny a u Gascoignes se pořádala malá party. Pizza, dort, studená kuchyně a nějaké pitivo. Moc jsem tomu ale nedal. Neměl jsem příliš chuť a taky jsem se těšil opět do postele. Nebylo mně vyloženo mizerně, ale cítil jsem ještě značný rozdíl proti normálu. Michael měl radost z fotbalového dresu K. Poborského, který jsem na Yvončino přání přivezl, a pochopitelně se do něj hned navlékl. V noci to bylo kašláni a kašláni, až mě od toho bolelo celé já, ale zejména asi bránice a břišní svaly. Byl jsem však už bez teploty a bez dalších průvodních potíží. Zdálo se, že nepříjemnou štafetu převzala teta.

22. den - pondělí 11.11.

Je opět krásně, ale chladno. Celý den se dobře cítím v dlouhých kalhotách, v bundě a v klobouku. Teta onemocněla a tak je účinek toho pařížského importu už téměř dokonalý.

Obligátní nákup se strejdou v Campsie, chvíle povídání s paní Moravcovou a po návratu do Shaw Street nádherný výlet se strejdou do TERREY HILLS, kde byl údajně natáčen klokaní TV seriál Skippy. Klokaný jsem mohl fotografovat a poplácávat, zblízka si prohlédnout spící a nesmírně líně působící koaly, barevné papoušky, ještěrky GOANNA úctyhodných rozměrů a pštrosy, kteří svoji mohutností nutně vzbuzují respekt, zvláště když jsem jimi ze všech stran obklopen. Odtud jsme jeli buší směrem na sever přes NATIONAL PARK až na WEST HEAD. Nádherný výhled na BROKEN BAY, PALM BEACH a na mohutně působící Pacifik. Byla tady obrovská goanna a tak jsem si ji vyfotil stejně jako majestátně se vznášejícího mořského orla. Z Bexley North sem na sever a zpět to na tachometru ukázalo 135 km. Po návratu v 17:30 mě čekal dopis z domova a Jakubova celkem trefná analýza mého prvního dopisu. Měl rošťák pravdu, protože si uvědomuji, že jsem byl při psaní asi ještě trochu vykolejený, patrně díky účinkům časového posunu a celé řady dalších vjemů, že jsem nejspíš mnoha slovy napsal úplně... (NIC!) Byl to pro mě velice zdařilý a příjemný den.

23. den - úterý 12.11.

Poslal jsem domů aerogram s poněkud věcnějším obsahem. Jedeme se strejdou, s Daničkou a Olivierem ze Sydney na západ směr MODRÉ HORY. Místa jako KATOOMBA, LEURA, WENTWORTH FALLS o kterých jsem čítával v dopisech, když tam holky trávily prázdniny, jsou na naší trase. Ted' tudy projíždíme a je to skutečně pěkný kus země, na dovolenou a na prázdniny jako stvořený. Je ideální počasí, i když v nadmořské výšce 1,200 m docela slušně a chladněji foukalo a tak jsem si při své zrychlené rekonvalescenci raději zapnul bundu. Modré hory působí skutečně modrým dojmem, což je patrné i z fotek. Jsou značně rozsáhlé a na pohled velice zajímavé. Členitost a tvary skalních útesů jsou důsledkem eroze zblízka typicky australské, i když při pohledu do dálky jejich reliéf připomíná místa, která znám u nás doma. Zabloudit ve všude se rozprostírajícím buší nemusí být žádná velká zábava, protože plošný rozsah zcela neobydleného území je značný a případné hledání někoho ztraceného nemusí vždy úspěšně skončit. Všude je dost turistů, hlavně dobře slyšitelných Američanů. Ti kolem sebe šíří kravál, který snad vytvářejí, i když tiše spí. Taký tam byl jeden obchodně nadaný, málo oblečený a bílým make-up ozdobený aboriginal, který občas hrál na středně dlouhou fujaru. Nepamatuji se, jak se ten hudební nástroj správně jmenuje [Pozn. redakce: didgeridoo], ale fujaru mně to připomíná. Bylo možné i foto, avšak za snímek ten dobrý hoch požadoval \$2,0. Nezdálo se mně, že by tam měl nával zájemců a protože mu kromě jeho fujary z vedle ležícího „báglu“ válelo rádio jakési „tvrdé“ melodie, neprojevil jsem ani já o jeho služby zájem. Zpět v Bexley jsme byli pohodlně v 18:00 a po večeri a sprše jsem se v klidu ladil na zítřejší odjezd směr jih.

24. den - středa 13.11.

Po jako obvykle dobré snídani a poněkud vzrušenějších přípravách jsme se kolem 10:00 hod. nalodili – tedy Yvonne, Danielle, Olivier a já – do Gascoňského HYUNDAI-TARAGO a dostatečně zásobení proviantem a dobrými radami vyrazili směr jihovýchod. Yvonne si za volantem počínala jako korvetní kapitán na velitelském můstku a tak cesta příjemně ubíhala přes Liverpool, Camden, Mittagong do Bowral, kde byla vyhlášena technická zastávka k vyřízení nějakých maličkostí. V autě jsme zůstali společně s Olivierem a tak když se přestávka proti předpokladům prodlužovala, přemýšlel jsem, co by v případě potřeby asi hoča zabavilo víc, zda výuka pískání na prsty, nebo plivání do dálky na cíl. Na štěstí nebylo potřeba otevřít výuku ani v jedné z uvedených disciplin, protože Olivier po chvíli čekání tiše usnul. Bylo pěkně teplo, takže jsem také zaujal klidovou polohu a s příjemným poklimbáváním očekával návrat obou matek z vyřizování maličkostí. Ty se vrátily asi za 1½ hodiny a podle všeho se zdálo, že vyřizování neproběhlo zcela upokojivě. Sám dobře vím, že se vždy nedaří tak, jak by člověk očekával a tak jsem ani necítil potřebu dotazu, oč šlo. Popojeli jsme dál, a když se situace v místě zvaném Robertson téměř do písmene opakovala, začal jsem přemýšlet o tom, zda holky neprovozují nějakou tajnou humanitární, nebo charitativní činnost. Nikam jsem nespěchal – měl jsem prázdniny – a také nehrozilo, že mě bude někdo nahánět telefonem, nebo jinak obtěžovat přiblblými dotazy; takže nešlo vůbec o nic. Byl jsem v klidu a bylo mně dobře. Aniž bych se dotazoval, vyplynul důvod „vyřizování“ jaksi mezi řečí a já jsem pochopil, že návštěva zařízení označených názvem SECOND HAND, kterým se u nás doma familiérně říká SEKÁČ, musí dozajista být nějakým sportovním odvětvím, kterému je

třeba při každé příležitosti věnovat patřičnou pozornost. Musím přiznat, že do jednoho takového kšeftu jsem jednou nahlédl – ale skutečně jen jednou a k mé plné spokojenosti to úplně stačilo – a nestačil jsem se divit, jaké úděsné krávoviny se mohou prodávat, ale tím pádem také i kupovat. Připouštím, že v této obchodní disciplině jsem naprostý amatér, avšak nemám dojem, že bych proto trpěl nějakým výrazným pocitem vlastní nedostatečnosti.

Po tomto cestovním intermezzu a zastávce u parádních vodopádů Fitzroy Falls na řece Yarrunga jsme odpoledne dorazili do Kangaroo Valley, kde jsme se ubytovali v rekreačním zařízení německého kostela. Je to nadmíru prakticky a pohodlně řešená přízemní budova z červených cihel – jako ostatně mnoho obytných objektů, které jsem v Austrálii viděl. Vnitřní zařízení je řešeno účelně a umožňuje velice příjemný servis v dobře zařízené kuchyňce, velké obývací společenské místnosti, několika samostatných a pohodlně vybavených ložnicích a pochopitelně s dokonale vybaveným sociálním zařízením včetně tekoucí teplé vody atd. Všechno to náramné – nikoliv přehnaně luxusní – pohodlí umožňuje velice příjemný pocit, který je velice dobrým předpokladem k dokonalému odpočinku. Okolní krajina je pozoruhodná, a kdybych necítil pro mě na tuto dobu nezvyklé teplo s praskajícími vysušenými kousky spadlých větviček na tvrdé zemi pod nohama, připadal bych si chvílemi jako u nás doma v Krkonoších, nebo na Šumavě či na Českomoravské vysočině. Tak silně připomíná zdejší krajina náš domov do té chvíle, než si uvědomím, že prakticky všechna viditelná zelená vegetace – s výjimkou v té době ještě zelených travin – jsou eukalypty. Opouštíme na chvíli přívětivou pohostinnost našeho dočasného obydlí, kolem něhož se volně pohybují klokani wallaby včetně množství rozmanitého a řvoucího papouškovitého ptactva a popojíždíme kousek západně podél Kangaroo River. Znovu se nestačím divit, jak silně mně místo a řeka připomíná Sázavu, avšak s velkým rozdílem v kvalitě protékající vody patrným na první pohled, protože ta zdejší voda je proti tomu, co teče v Sázavě, neuvěřitelně čistounká, téměř průzračná, teplá a koupání v ní je báječný požitek. Ze stromů je spíš slyšet než vidět řádění ptactva, slunce příjemně hřeje a ležení na břehu, ve stínu vysokých stromů u řeky dává zapomenout téměř na všechno. Snad za zmínku stojí otázka asi desetiletého místního kluka, který při zjištění že nemluvíme anglicky, se dotazuje své matky – místní učitelky – jestli jsme Aborigines. V duchu skládám Yvonne upřímný hold za tento zajímavý výlet.

Je večer, nebe plné hvězd a mně se přes všechnu snahu nedaří na obloze identifikovat souhvězdí Jižního kříže, ale holky se při mém dotazu kde to vlastně je také nezdají být právě odbornicemi v astronomii. Olivier nasycen a ošetřen spokojeně usíná a my ostatní usedáme pohodlně do křesel společenské místnosti. Debata se točí kolem běžných věcí a odvíjí se plynule a nenásilně. Najednou si uvědomuji, že je to vlastně první příležitost hovořit se svými sestřenicemi bez obvyklého předem stanoveného časového limitu, bez spěchu a přemýšlení co všechno je třeba ve vymezeném čase zařídit a učinit. Je to pro mě velice překvapivé a příjemné zjištění, které snad také umožňuje naprostou bezprostřednost celého večera. Povídají holky, poslouchám já, povídám já, poslouchají holky a tak se postupně vnořujeme do průběhu našich dosavadních životů, porovnáváme, chvílemi se díváme, nebo nechápeme, ale máme jedinečnou možnost a příležitost alespoň částečně eliminovat nedostatek vzájemných kontaktů v minulosti.

Nikdy asi nezapomenu na náhlý šok, který mě potkal při debatě o jejich dětských pocitech „přivandrovalců“, které zcela běžně pociťovaly doslova na vlastní kůži a které jim jejich okolí a zejména vrstevníci bezostyšně dávali najevo, i když byly rodilými Australankami. V tu chvíli mně bylo najednou velice smutno. Pokoušel jsem se jejich slova porovnávat se svými zážitky z dětství, s blaženým časem prázdninové volnosti většinou u babičky v Měticích, později na letních táborech, s trvalým a nikdy nekončícím přívalem rozmanitých dobrodružství a lumpáren, páchaných s přenáramnou chutí s kamarády – i když jsme vlastně všichni trvale žili v jednom velkém vězení, z něhož zdánlivě nebylo úniku. Nejprve jsem nemohl uvěřit, potom mně to došlo. Pochopil jsem nesmlouvavou platnost pravidla, že za všechno v životě se musí něčím platit a přišlo mně jako těžká nespravedlnost, že se to bez výjimky vztahuje i na děti. Bylo mně toho nesmírně líto, ale uvědomoval jsem si to jako neměnnou skutečnost.

Prvně v životě jsem měl společně s holkama možnost k takovému povídání a skutečně jsem v té chvíli pocítil téměř hmatatelný smutek z absence běžných kontaktů a setkání, které jsme v dětském věku neměli a ani nemohli mít. Měl jsem a stále mám pocit, že ten propovídaný čas v Kangaroo Valley byl oboustranně navýsost přínosný a užitečný. Snižovali jsme tím velice intenzivně – a nepochybně k oboustranné spokojenosti – náš značný deficit v této oblasti, i když dobře víme, že jeho úplné vymazání není a nikdy nebude možné. V hlavě mně záplava do té doby zcela netušených informací bouřlivě kroužila, až jsem z toho – ač dostatečně unaven – nemohl usnout. To teda byl přebohatý a zážitky napěchovaný den! (Pokračování)

O ČASE A SMYSLU (Nalezeno na internetu)

Satan svolal celosvětový kongres démonů a v úvodním projevu řekl:

„Naše situace se zdá být překerní. Lidé si nastavili množství kostelů, chrámů, mešit a templů, aby měli kam před námi utíkat. Mají také mnoho moudrých knih - některé z nich i svaté - a dokáží z nich poznávat pravdivou a smysluplnou cestu pro svůj život. My tomu nedokážeme zabránit! Naše věc se zdá být ztracena...“

„Co tedy máme dělat?“ volali démoni.

„Nebraňte jim v tom, čemu zabránit nedokážete, ale připravte je o čas,“ pokračoval Satan, „aby prostě neměli čas na podstatné věci. Snažte se, aby byli stále zaneprázdnění nedůležitými prkotinami; vymyslete spoustu možností, jak zaměstnat jejich myšlení. Pokoušejte je, aby utráceli a půjčovali si peníze, aby kvůli tomu v práci trávili víc a víc času, aby pracovali sedm dní v týdnu a nejméně dvanáct hodin denně, a to všechno proto, aby si mohli kupovat zbytečnosti. Přidejte jim k tomu vědomí vlastní důležitosti a nepostradatelnosti; říkejte jim: „Kdo to zachrání, když ne ty? Nikdo to nedokáže tak dobře udělat jako ty!“

Budou pracovat ještě víc a o pracovních věcech budou přemýšlet ve dne i v noci. Zabraňte jim trávit čas s partnery, zabraňte jim věnovat se dětem. Jejich rodiny se rozpadnou a jejich domovy přestanou být útočištěm před pracovním shonem. Lákejte je, aby měli doma pořád puštěné rádio, televizi nebo počítač. Dohlédněte, aby v každém obchodě a v každé restauraci pořád vyhrávala hudba. Nuťte je, aby si v každou volnou chvíli strkali sluchátka do uší a ohlušovali si hlavy, aby si i na cestách v autě pořád něco hlučného pouštěli. Dbejte, aby měli u ruky vždycky množství časopisů a novin. Dvacet čtyři hodin denně na ně útočte zbytečnými a hloupými zprávami. Kolem silnic nastavte billboardy, aby je vyrušovaly při řízení. Jejich schránky naplňte reklamami, katalogy, nabídkami slev a služeb zdarma. V časopisech a v televizi jim pořád ukazujte štíhlé modelky a svalnaté modely, aby začali věřit, že tohle je krása, a znechutili si své protějšky. Postarejte se, aby byli každý večer tak unavení, aby se nemohli milovat. Veďte je k tomu, aby i při odpočinku byli nezřízení, aby se z cest a z rekreací vraceli vyčerpaní. Braňte jim chodit do přírody, vymýšlejte pro ně spoustu možností „aktivního“ odpočinku v zábavních parcích, v multikinech a v hledištích stadionů. Hlavně je stále a bez oddechu zaměstnávejte! To jim naprosto zabráni slyšet hlas moudrosti, který je tichý a nevtíravý.“

Démoni se po Satanově projevu rozletěli po světě a od té chvíle horlivě pracují přesně podle šéfových instrukcí...

**REDAKCE VĚSTNÍKU Z CELÉHO SRDCE PŘEJE
VŠEM ČTENÁŘŮM ŠŤASTNÉ A VESELÉ PROŽITÍ
VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ A HODNĚ ZDRAVÍ,
SPOKOJENOSTI, ÚSPĚCHŮ A ŠTĚSTÍ V NOVÉM
ROCE 2014.**

large as the Coonabarabran fire which destroyed so much property earlier this year. But it will be a whopper, and certainly the largest within memory so close (less than 100km) to a major city.

WE KEEP HEARING TERMS LIKE “FIRE BEHAVIOUR ANALYSIS”.

WHAT'S THAT ABOUT?

“Fire behaviour analysis” refers to a specialist group of staff at the RFS who work very closely with the weather bureau, predicting what a fire will do, how it might behave in hot or cold winds, Joel explains.

“We also have a staff member doing smoke plume modelling,” he explains. He enters the predicted weather and the location of the fire into a computer and models the [likely path of the fire].

THERE'S NOT REALLY A 300km FIRE FRONT, IS THERE?

“The front is the head of the fire. So if the winds have been blowing from the west all day, the front will be the eastern edge of the fire,” Joel explains.

“There has been a lot of talk that there is currently a 300km fire front but that's not true because a fire that big could take out Sydney. The 300km that people are talking about is the circumference, or the perimeter. Imagine you went into the sky and could see the whole outer edge of this fire. That's your 300km.”

So in other words, if you draw a line around the largest fire (the State Mine fire near Lithgow), that line would stretch 300 km. But the actual front is probably only a few kilometres.

WHAT ARE EMBER ATTACKS?

Embers can be burning leaves or any flammable material which blow ahead of the main fire front. “There were embers creating spot fires five kilometres ahead of the front last week in the Blue Mountains,” Joel says.

Embers can create spot fires long before the main fire front engulf a neighbourhood, which is yet another reason why people must have a plan to stay or go before any potential fire disaster.

Shluuuuurrpp! *Source: News Limited*

HOW EFFECTIVE IS THE AIRCRANE?

The Aircrane helicopter is a beautiful beast built specifically to fight fires all around the world which can suck up 9,000 litres of water through its giant snorkel in under a minute.

As Joel says, that's far superior to a regular chopper which can carry barely 1,500 litres.

Aircranes can drop their entire load at once or bit by bit. There are two working the NSW fires, both of which arrived from overseas last week. As NSW RFS chief Shane Fitzsimmons said: “When you hire a contracted aircraft, you hire not just a machine but the experience and expertise, the pilots, the crews, the engineers, spare parts and fuel supply machines”.

HOW DO CONTAINMENT LINES WORK?

“In plain terms they are fire breaks,” Joel explains. “Say we've got a fire burning through bush at the moment and heading towards a township. You get bulldozers in there and bulldoze a clear path. Think of a square. You want to get all four sides of the fire within that square. You might use a natural firebreak like a fire trail or road. Any physical line where we can stop the fire will do.”

“When we say 'strengthen containment lines', it just means increasing that buffer.”

AND THAT'S DIFFERENT FROM BACK BURNING, RIGHT?

There's 'hazard reduction' which is a planned and programmed burning [usually outside the fire danger season] and then there is back burning at a fire which is part of containment and extinguishment.

HOW FAST DOES A FIRE TRAVEL?

Joel's answer is simple: “Fire goes as fast as the wind”. Having said that, it is known that grassfires travel quicker than fires, through heavily treed areas like the Blue Mountains. We also know that fires travel faster uphill than down.

Sometimes the simple answer is: too fast. Picture Cameron Richardson News Limited

WHAT STARTED THESE FIRES?

Despite evidence of arson at one or two spots in the state, it's too too early to tell what sparked all the fires, Joel says.

“It could be lightning but there was no storm activity in the area. It's quite common that power lines slap together in high winds and this can create a shower of sparks. We know that some power lines did come together the other day when we first had the hot temperatures and high winds but the cause and origin of these fires is still being investigated.”

HOW DO I KNOW IF A FIRE IS HEADING MY WAY?

After the Victorian fires and the Royal Commission that followed, one of the recommendations was to overhaul the way people are notified of fire emergencies. Even simple things like roadside signs were changed, which Joel says was a mammoth project.

But the biggest change was in the way emergency info is relayed direct to your mobile or landline.

Joel says the NSW RFS can now send text messages to your mobile based on your billing address. Basically the RFS draws a big shape around an area where a fire is happening, and anyone with a billing address in that zone will be notified.

They can even now notify people whose billing address is outside the area but whose phone is in the fire zone - such as bushwalkers.

That said, Fire Commissioner Shane Fitzsimmons made it very clear this afternoon that they couldn't be sure they would reach everyone all the time.

DO PEOPLE HAVE MORE FIRE SENSE SINCE THE VICTORIAN BLACK SATURDAY FIRES?

After Victoria, one of the clearest things that emerged was that many people died when they fled their homes at the last minute. Since that tragedy, and the Royal Commission that followed, fire authorities have tried to educate the public to make one of two choices:

- leave early, or;
- stay and defend

"I think there is certainly a heightened level of public awareness since the Victorian fires," Joel says.

Obviously you should only stay and defend if you have adequately prepared your property.

The nine steps to making a perfect cup of tea

news.com.au October 06, 2013

YOU probably think you know how to make a cup of tea. Stick the bag in a cup or the tea in a pot and pour over boiling water.

How wrong you are.

Making tea is not like some fast fling in the back of a car. That's what coffee is for. Tea is a slow, meaningful seduction. At least that's the thinking of 10th generation tea man Stephen Twining.

Mr Twining said the most common mistake was not recognising there are three separate components to the perfect cup: colour, body (also known as 'mouth feel') and flavour.

Most people are tricked into thinking that when they get the colour right they've got the whole thing covered. Wrong again.

Jiggling the tea bag or swirling the pot until you get that deep, burnt caramel colour is all well and good. But just because you get the colour right, doesn't mean you have the right flavour or body.

The bottom line is there is only one way to make a great cup of tea, and that is slowly and patiently. Seductively. And it all starts with boiling the kettle.

• **Step One:** Always use fresh tap water. The oxygen in the water is really important to creating a good cup of tea because it releases the flavour.

• **Step Two:** Start boiling and don't walk away. You want to pour the water the moment it finishes boiling. If you walk away you will forget and come back to a cooling kettle. And that's not cool.

• **Step Three:** If you do come back to a cooling kettle it is still probably better to use that (unless you've been gone for hours then you need to start again) than reboil, says Mr Twining. Or at least it's the lesser of two evils. If you boil again you boil off the oxygen (see Point One).

- **Step Four:** If you are using a tea pot, pour some hottish water from the kettle half way through the boil and swish it around so it's not stone cold when you pour in your tea. Empty the water out properly after warming so your tea doesn't drown in that lukewarm water.
- **Step Five:** Put your tea in. Make it good quality. Life is too short for sad, bad tea. So use the best you can afford. If you are making a pot, generally put one teaspoon for every person and one for the pot. This can mean playing around with the amount of water you put in because if it's a really big pot and you fill it up, you will need more than a couple of spoonfuls.
- **Step Six:** Always keep your tea somewhere airtight. A ceramic container is good. So is a tea tin. If you are storing the tea in glass make sure it's kept in the cupboard because light can affect the freshness.
- **Step Seven:** If you are drinking black tea pour the boiling water over and brew for 2.5 to three minutes. It's important to give it time to brew because it needs this long to properly develop the flavour. This is the bit where you need to be patient. Don't jiggle. Just wait. For green tea don't brew longer than two minutes because it gets bitter. And gross.
- **Step Eight:** If you are using a pot give it a tiny stir with a spoon or turn the pot a few times to bring the deeper flavour from the bottom.
- **Step Nine:** Pour and add milk if you have it. It is historically correct to pour the milk in first, but acceptable and ultimately a better method to pour the milk in afterwards so you can adjust it to your liking. Sugar and honey are frowned upon - at least by Mr Twining, a tea purist. But ultimately he is also a tea lover and wants you to love your tea. So do what you want and enjoy your cuppa.

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

S počítači dovedou mladí Češi operovat bravurně. Dokázat dovedou co ieich otcové a matkv dokázat nedovedou. S poznáváním děiin ie to ovšem poněkud zapeklitější. Literaturu lze vycucávat protřele z internetu – proč a nač se ii zabývat jinak?... Bvlv tenkrát. „tenkrát“. bvlv frontv na banánv. no a co jinak? Vraťme se ale na chvíličku. alespoň na tu chvilinečku o několik desítek let zpět. kdy se stávala ta fronta na banánv. V dobách bolševického samoděržaví se dělo to. ono i všelicos iiného. Podle leninsko-stalinské doktrínv. že dovoleno ie ien to. co slouží straně – co ieíi samozvaní hlasatelé prohlásí za službu. Takže třeba ieden z neivětších českých spisovatelů. velikán moderní české literaturv Karel Čapek. bvlv podle onoho pravidla zcela vvlučován z obzoru čtenářů a ieho knihv drženv přísnou censurou na pevné uzdě. iako kdvv bvlv nikdy nebvlv napsánv. Po iistém čase bvlv vzat Čapek sice „na milost“. leč ienom na milost podmínečnou. a ien v rámci pouček absolutní bolševické svrchovanosti. Čtenářům bvlv dovoleno pročítat iistá Čankova díla. větu za větou prověřená sekretariátem stranv. s příslušnými vvpustkami. Čtenářské publikum mohlo tudíž pročítat Čankovv Povídkv z kansv jedné i druhé. Tutlalo se ale a tutlalo. co se do leninského krámu nehodilo. to prostě přestalo iakovv vůbec existovat. to zmizelo v bolševickém propadlišti – a iak mohla čtenářská obec vvchovávána v duchu tatíčka Marxe ziišťovat. co se vlastně tutlalo? Tutlalo se toho ien což. A iedna Čankova kniha. ieho veledílo Hovorv s TGM. se nesměla publikovat NIKDY. Masarvk musil zůstávat utaien novým generacím. iakovv Masarvka nikdy nebvlv ani bývalo. **Výsledkem tohoto bolševického řádění v české literatuře ie i dnešní ignorance několika českých generací** – a pokud si vzpomínám. sám Václav Havel toho o Masarvkovi mnoho nenanovídal. Hovorv s TGM nicméně opět vvplulv na světlo boží. i kdvvž asi potrvá desítkv dalších let. než se toto Čankovo dílo opět „uime“... Pokud ide o veřeinost slovenskou. ta ie dodnes uměle udržována v absolutní neznalosti děiinného vvoie po roce – v roce a po roce 1918. České oddílv nikdy proti Maďarům v létech 1918-19 neboiovali. Československé republikv iakovv vůbec nebvlv bývalo. iméno Masarvkovo zůstává mladým Slovákům úplně neznámo. O československých legiích ani slovíčko, natož slovo...

Není tomu ani tak dlouho, a byl to důstojný nán – **náš pan oáter Šimek**. Ne tak dnes! V zářiové volbě v želivském klášteře **se z něho stal opat** Jáchym Jaroslav Šimek a není tudíž naděie, že by se kdy vrátil k nám do Svďnev – leda na krátkou návštěvu. Před několika lety byl odsud náhle odvolán do obrovského želivského opatství ve východních Čechách ku ziednání pořádku ve finančních záležitostech – a dnes ie již vrchním velitelem onoho komplexu. Cestou z Tater do Prahy isem měl příležitost krátce ho iedného nedělního večera tam navštívit, a sešli isme se na skleničku v restauraci Na Kocandě. Pan opat se zdál být povzbuzen důvěrou iemu prokázanou téměř jednohlasnou volbou, neskrýval se však nijak s obavou, zdali svému novému poslání dostoií. Jak mu Jeho Vřsost Jáchyma Jaroslava Šimka známe, nikdo z nás o ieho kompetenci pochvbovat zaiisté nebude – a všichni mu po-přeime požehnání a úspěch v novém odpovědném úkolu. Jistě ten úkol zdolá s vla-jícími prapory!

Slovensko je země krásná, země překrásná. Tou krásou je mi Slovensko známo již od útlého mládí. V posledních letech jsem se na Slovensko dostal několikrát, a vždycky se rád pokochám pohledy na jeho nádhernou přírodu. Je to země požehnaná krásami tohoto světa, a věru si toho zasluhuje. Slovensko žilo po více než tisíc let ve stínu maďarských dobyvatelů od dob vyvrácení Velkomoravské Říše a Maďari dovedli porobeným Slovákům ukazovat, jak dovedou vládnout a je ovládat. Ještě koncem devatenáctého století, ba ještě počátkem století dvacátého poměru neznalým Angličanům, Francouzům, Holanďanům a jiným Západoevropanům bezostyšně tvrdili, že slovenština je jistým maďarským dialektem, a to západní Evropany dovedlo po mnoho let uspokojovat. Pak se na scénu dostavili Češi. Ti ještě dávno před rozpadem Rakouska Slováci podporovali v jejich snaze vymanit se z moci někdejších asijských kočovníků, Hunů – Hungarů – leč ku konci první světové války se Slovensko zmožené alkoholem, analfabetismem a všeobecnou neuvědomělostí již již ocitalo v hrobě, pod štítkem Horní Uhry. Pak ovšem přišel Masaryk, syn slovenského nevolníka a služebné Moravanky, spolu se Štefánikem a Benešem, a těm se podařilo vyzvednout Slovensko z již Maďary vykopaného hrobu. Slovensko ožilo – nad Tatrů sa zablýsklo, hromy divo bily, Slováci ožili. Neobešlo se to bez litých bojů. Leč Slovensko vstalo a pŕta si strhalo... Není pochyb o tom, že se Češi na Slovensku potom dopouštěli hrubých chyb. Není však ani pochyb o tom, že Masarykova republika, první Československá republika za vydání mnoha set miliard korun vybudovala na Slovensku hustou síť škol všeho druhu a vyzvedla Slovensko na úroveň vzdělaného evropského národa... Pak nadešla těžká doba. A v té nejtěžší české hodině, čtrnáctého března 1939, kdy bylo Čechům nejhůř, a kdy Hácha v Berlíně omdlával v zuřivých záchvatech Hitlera a Goeringa, v přetěžké hodině uhodili Slováci Čechy brutální ranou pod pás, ba vrazili jim dýku do zad. Zatímco Češi upadli do německého otroctví, Slováci se stali spojenci nacistů, a dokonce si dovolili vyhlásit Spojencům válku. Tak svět odplácí? Tak odplatili, žel, Slováci Čechům... Ano, Slovensko je zemí překrásnou, čarovnou. Nemohu se ale zbavit dojmu, že **Slováci jsou nám Čechům dlužni omluvu**. Ani ne díky. Jenom prostou omluvu. Nemyslíte, milí čtenáři? Nu, snad jim to, snad těm nejmladším to jednou dojde...

V souvislosti s poměrným nezájmem mladých Čechů o akt osamostatnění v říjnu 1918 by se dalo uvést i to, že Václav Havel – klíčová osobnost z událostí kolem pádu bolševiků – sám neprojevoval nijak obzvláštní zájem o činnost T. G. Masaryka a jeho exilových spolupracovníků za první světové války. Havlovi, a vůbec Chartě 77, šlo především o to donutit komunisty dodržovat mezinárodní závazky, komunistické zběsilosti z padesátých let stály jaksi mimo program. Právětak se **Havel** nijak **nedovolával svobod první republiky**.

Oslava státního svátku národního osvobození proběhla letos v říjnu opět důstojně, byť neokázale. Po zahrání hymny české i slovenské vyslechli účastníci krátký projev bratra starosty, a potom následovala uvážená slova bratra Iva Pšeničného. Pořad byl zakončen recepcí. Letos se nezúčastnil ani zástupce konsulátu, ani nikdo ze slovenského velvyslanectví, ani nikdo z těch dvou či tří stovek mladých, jimiž se ještě před týdnem hemžily vepřové hody. Co z toho vyvodit?

Bratr starosta Jan Jelínek

Bratr Ivo Pšeničný

Fotografie P. Krása

Zeleň, zeleň a zase jenom nic než zeleň. Zeleň zelená, zelenavá, nazelenalá, zeleňounká, zeleňoučká – jsou tu kolem mne zastoupeny všecičky odstíny té nejsvěžejší zeleně. Tou nejtemnější zelení snad hýří smrky, ty nejvyšší a nejztepilejší velikáni těchto tatranských končin. Pravda, za té strašlivé vichřice před několika lety jich zde nezbyla – jak se tak rozhlížím kolem – ani třetina, ale všude kolkolem již povyroستli jejich mladí potomci. Ti se ovšem vyznačují jinými odstíny zeleně, podle svého stáří či výšky. Pak jsou tu ovšem i jedle, obrovské modříny, a spousta borovic a boroviček, které po dalších tisíci metrech směrem vzhůru začínají přecházet v kleč – jen se

zahledět po úpatích Slavkovského štítu, Soliska či Gerlachu, nyní, koncem září, je vrcholek Gerlachu již pod silným popraškem sněhu, ale jeho mocná skaliska tou bělobou stále prokmitají. Záplava divoké kleči zůstává ještě dosud bílým popraškem nepokrytá... Tolik o stromech – vlastně ještě daleko ne. Koruny po tatransku ztepilých bříz sem tam nasazují žluť podzimku, ale jejich čerstvá zeleň dosud živě kontrastuje s bělobou kmene. A těch trav, těch zeleňoučkých trávníčku – jen si to všechno pohladit a polaskat se s tou nádherou. Nu, dnes v noci se sice nad Tatrou opravdu blýskalo, i hrom divo bil, ale politicky se již dávno nad jejími štíty doblýskalo, a hromy už ani dost dobře nemají do čeho bít. Ani do Čechů už dlouho nebijů... Leč nechme hromu a blesku – a pobrouzdejme se ještě chvilinku tou nádhernou zelení. Všemi jejími odstíny...

Nemohu než prozradit, že **sestry Slovenky a bratři Slováci si zasluhují té nejvyšší pocty**. Byl jsem v posledních letech dvakrát v Piešťanech, letos ve Vysokých Tatrách, a nenacházím pro Slováky než samou chválu. Zdají se mi všichni ohleduplní, ochotní a laskaví – dosud se mi například nestalo, aby mně někdo neuvolnil ve zdejším elektrickém vláčku místo. Ti obstarožnější se dovedou tvářit poněkud nevrle – tak jako jejich protějšky v Čechách – ale jsou nakonec nicméně právě tak ochotní a laskaví jako zdejší mládež. Opravdu, všechna čest a veškerá úcta jim patří... Slovensko by si ale věru zasluhovalo větší návštěvnosti z ciziny. Však Vysoké Tatry jsou jeho horským pokladem! Bohužel, cizí turisty je zde vidět jen pozřídku. Sem tam nějaký ten Čížek – sem tam – sem tam nějaký ten turistický autokar ze Zakopaného z Polska, ale ještě jsem nenarazil na jediného Američana, Francouze, Itala nebo Skandinávce, Rakušana nebo Němce. Říkám si, že přece Holanďané, Dánové nebo Belgičané by se sem měli hrnout celými houfy, však každá krtina je jim výšinou – je tu lacino a útulno, žádné zástupy turistu jako v Alpách – ale nic a nic. Pes tu nikde nepošel, je tu nádherně, hory jako hrom. Čím to může být, že se tomu zde ti cizinci vyhýbají? Jistě, Vysoké Tatry postihla strašná smršť a obrovité pásy lesa jí padly za oběť, leč to už se stalo před mnoha lety a takový Holanďan či Dán by tomu nevěnoval mnoho pozornosti, ba vůbec by to ani nezpozoroval. Samozřejmě, chybí mně nutná expertíza, ale jak jsem se tak dnes procházel po Tatranské Lomnici, přímo pod obrovitým Lomnickým štítem, pohlížím na zavřené obchody, otlučenou železniční stanici a spoustu nápisů tu i onde „Na predaj“! Tatry, výstavní kus slovenské turistiky, a ono jako by se to rozpadalo a bortilo. Když to člověk srovnává s tím polským Zakopaným, kde se plete jedno přes druhé jakoby bez ladu a skladu, ale kde je nicméně živo a napilno, potřásá hlavou. Nu, doufám, že se přece jen mýlím, že Tatry neusychají a neosychají, že to jen jakýsi přelud nezasvěcenec z druhého konce světa...

Nějak mně to nedalo, a začal jsem se pít po původu jména nejvyšší hory vysokých Tater a i celých Karpat – hory Gerlachu. Má něco přes 2600 metrů, a hora je to tedy už pořádná. Zabředl jsem tudíž do tajů internetu, ale ten mě poučil jen částečně. **Gerlachovský štít je prý pojmenován podle názvu vsi Gerlachov**, a ta leží v popradské dolině právě pod onou horou. Dál nic – ale přece něco z druhého konce Evropy... Byl prý a ve dvanáctém století žil v Holandsku jistý voják, jenž se stal světcem – a to prý byl svatý Gerlach! Nu, kdo by dnes nevěřil internetu? Jen to dát ale nějak dohromady! Svatého holandského Gerlacha s Gerlachovským štítem. Jak už to bývá, místní lidé o tom nevědí pranic, a nezajímá je to. A přece – Slavkovský štít, Lomnický štít, Končistá, Solisko, Kriváň – to všechno zní slovensky. Ale ten Gerlach? To nijak slovensky nezní, nemyslíte? Nu, jako pouhý internetový břídil asi nevím, jak na to. Ale rád bych se poučil. Zatím nevím, do kterého pytle sáhnout...

Od Štrbského plesa až po Tatranskou Lomnici vede dobrá a dobře udržovaná silnice zvaná „Cesta slobody“. Tak se jmenovala i za první republiky. Vine se ta Cesta slobody kolem koleji elektrického vláčku, koleje toho vláčku se vinou kolem té silnice, jako by to byli jacísi do sebe zamilovaní partneři horského provozu. Ať už ale sedíte v tom elektrickém vláčku nebo v autě a sledujete Cestu slobody jen z okénka, skýtá se vám **nádherný pohled jak na mocné tatranské velikány, tak i na popradskou dolinu** tisíc metru pod vámi a za ní na obrysy Nízkých Tater. Pohled je

to skutečně velkolepý, k nezaplacení. Pravda, před několika lety to tu zde všechno ta vichřice pěkně polámala a pocuchala, ale umožnila zároveň i ty báječné pohledy k jihu na nízkotatranské pohoří. Vysoké Tatry se ovšem vinou na té slovenské straně od východu k západu, a zároveň i od západu na východ. Jdete-li k západu, narazíte na Roháče. Ty jakoby byly pokračováním Tater, jsou nižší a zelenější, a v zimě prý skýtají pohádkové lyžařské sjezdy. Vydáte-li se opačným směrem, objevíte na východní straně kopce Belianských Tater, a přenádherně zeleňoucké údolí Ždiaru a Javoriny. Okouzlení tou vši krásou budete, ať se vydáte tam či onam, ba i když se jen prošouráte kolem těch Smokovců při Cestě slobody, kolem Smokovce Nového, Starého, Horného, Dolného – i to usmokovcování vás naplní vzrušením z té horské krásy severního Slovenska.

Fičí podzimní vítr, nad Tatrami se honí celé smečky mraků, hrozivých mraků – tak šup do vláčku, do vláčku a dolu k Popradu, do popradské doliny. Tam a pak zase sem nahoru, jen tak dokolečka. A jak si to ten tatranský vláček posupuje, oddychuje a krouží sem a tam, aby udržel rovnováhu – najednou něco, co jsem neviděl a nepozoroval přes šedesát dlouhatánských let, celou věčnost. Najednou vedle na širokánském poli už tam dole před Popradem, najednou vidím kroužit veliké hejno ptáků, a vedle najednou i druhé veliké hejno, a najednou se ta dvě hejna spojila, zakroužila a usedla na pole, **tisíce ptáku, drobných ptáků**, a myslím, že to byli skřivani. Ale ať to bylo, co to bylo, **usedlo na to pole** tisíce opeřenců, a zřejmě se chystali ti tvorové k odletu na jih. Žádná pomíchanina, skřivánek vedle skřivánka. Jak se tak sletěli? Proč se sletěli? Kdo jim nakázal sletět se a jak, kudy a kam letět? Najednou se to obrovité hejno zvedne a frrr k jihu. Letos, vloni, před sto lety, před tisíci a tisíci lety. Tisíce kilometru je čeká... Není to jedno z tajemství této naší planety? Hlavy dohromady: není to vlastně zázrak?

Finanční záležitosti národu a státu, ať v Evropě či mimo Evropu, ať v eurozoně či mimo eurozonu, na to bych si nikdy netroufnul, to se musí přenechávat odborníkům. Pravda, co finanční odborník, to hlas, a kolik odborníků, tolik odborných hlasů a hlásků. Takže pozor a nevměšovat se jim do fochu, ať se mažou, jak se mažou. Co tomu ale říká lid, lidé, občané, uživatelé? Zavírat uši člověk dobře nemůže, a slyší to i ono. Zde na Slovensku ale slyším hlavně jen to ono, a je to skoro jeden jediný hlas. Ten hlas praví, že to **euro stojí za starou, velmi starou bačkoru**. To je, rozumějte dobře, to je opsáno slušným způsobem, oni ti bratři Slováci umějí slovíčka odborně nevybírat, tak jako bratři Češi. Slyším jeden hlas a ten zní: s tím celým eurem k šípku. Tak to zřejmě vnímá slovenský uživatel, marná sláva. A tak jednomu napadá, cui bono? Komu to všechno prospívá? Nejsem v tom sice nijak objektivní, ale nabývám dojmu, že to všechno prospívá Berlínu, snad Berlínu a Paříži, ale Berlínu rozhodně. Prostě držet si to na uzdě, a řídit, a řídit, dirigovat sem a tam. Znovu ovšem zdůrazňuji, že nejsem finančním expertem. Jen mě to tak bouchá do nosu. Napadá mně také, že opatrní Čizci udělali dobře, že si to euro dali až na další stranou – a koruna na tom zatím nijak zle není. Jen se moc za tím Bruselům nehnat, jen spíš pomalounku polehounku. Je toho dirigování z Bruselu už stejně dost a dost. Dnes už jen málokdo si pamatuje, nebo si chce pamatovat, co se kdysi nacházelo tam, kde **se dnes Sydney pyšní nádhernou budovou své Opery**. Já Vám to ale rád znovu prozradím: bylo tam rumiště, kopřiviště, rostly tam bodláky a otáčely se tam vozy městské elektrické dráhy. Nic víc se tam nenacházelo. O kousínek dál tam nad tou spouští vyzývavě trčel ale most překlenující sydneyjský přístav ze severu na jih, jako tehdy ten nejslavnější drahokam sydneyjského přístavu... Pak v roce 1956 kohosi napadlo vypsát soutěž na postavení domu Opery. Právě tam v tom smetišti! Byl to ale nápad všech nápadů, i když tehdy ještě nikdo netušil, co bude následovat. Následky byly věru nedozírné. Ozvalo se do té vypsané soutěže mnoho a mnoho zájemců. Ozval se mezi nimi i dánský architekt Utzon – a ten v soutěži se svým nevšedním plánem skutečně uspěl. Starostliví otcové města Sydney tehdy zvolili absolutní unikum. Kdo by se byl ale tehdy nadál, že jejich volba se jednou stane světovou sensací! Pak se začalo stavět, kopřiviště mizelo, obrovité mušle Opery se počínaly nad mořem tyčit a v novinách se psalo, že Opera bude jen pro kočku. Koho že prý dnes už zajímá opera, že se tam budou pořádat spíše boxerské zápasy, a kdesi cosi. Leč stavba pokračovala, a náklady rostly. Začaly daleko přerůstat původní rozpočet,

a vláda státu New South Walesu začala na Utzona tlačit, cože to vlastně tvoří, cože to vlastně staví za monstrositu. Že to bude stát miliony zbytečných peněz, a že musí předložit rozpočet dalších výdajů. Chudák Utzon marně namítal, že tvoří něco naprosto originálního, že to nelze ještě přesně spočítat, že to chce čas. Vláda mu ale položila nemilosrdně nůž na krk – a vládou uštvaný Dán Utzon se jednoho dne sebral a Sydney ho už pak nikdy nespatriła. Opera rozestavěná a architekt zmizel. Nějak se to ale potom přece jen dostavělo, spíše s pomocí boží než přičiněním bezradných architektů města Sydney. Tak či tak – dům Opery nakonec stál a byl v roce 1973 i slavnostně otevřen, a milá Sydney počínala zjišťovat, že pro ni Utzon vytvořil světovou sensaci. Z kopřivami porostlého rumiště se stala světová architektonická sensace. Nejen to. Brzy se ukázalo, že opery a koncerty tam konané se těší naprosto neobvyklé oblibě sydneyjského publika – a zkuste si dnes jít koupit lístek na Carmen nebo na Beethovena v Opeře!

Město vidím veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkati... Tak nějak to ta naše kněžna Libuše blahé paměti věštila. Nu, ve srovnání s Pardubicemi je **Praha dnes město opravdu veliké**. Ve srovnání se Sydney nebo s Melbourne je Praha, co do velikosti a objemu, věru jenom pouhý měšťáček. Co do slávy – to už je jiná. Praha nemá tradici trestaneckých transportů, neprotéká jí Yarra river, ale historické slávy je tam víc než za nehet. O tom podávají svědectví i houfy turistů ze všech koutů zeměkoule. Je to sice jen milionový měšťáček, ale dovedli si tam v Praze pořádit obrovitý okruh s nesčetnými tunely, tunýlky a průjezdy, a jako automobilista nemohu než složit upřímnou poklonu pražským plánovačům. Občas se jim to při svízelném budování a prokopávání někde i sesulo a zbortilo, leč nakonec se to povedlo, dostavělo, a teď si může automobilista kroužit kolem a kolem jen co jeho hrdlo ráčí. Praha dala rozhodně flek Budapešti, kde se musíte propracovávat frontami vozidel, než se proderete k Dunaji. Ale to jen tak úvodem, byť s opravdovou rozkoší pražského rodáka... Ovšemže ta chvála nevystihuje každodenní skutečnost úplně. Tak třeba letos v září se nižádný řidič neprobojoval od ruzyňského letiště dolů Evropskou pře Vítězné náměstí k Prašnému mostu vedle Hradu. Neprobojoval se, probojovat se nemohl, protože tam všude v těch místech panovala absolutní rozkopanost – chtěl jsem užít termínu rozbordelenost, ale v poslední chvíli jsem se toho zdržel. Tramvaje nejezdily, automobily stály v kilometrových frontách, řidiči láli a jejich cestující malomocně běsnili. Počátkem října se to trošilinečku pohnulo, přes Kulaťák počala jezdit z Podbavy osmička. A začínalo to všechno prokukovat. Slyšíte, Dejvičáci? Prokukovat to začalo, a co prokouklo, to stálo za to. Chodničky jako z cukru, stanice tramvají lehce dostupné – Vítězné náměstí, ač nadále kulatí, se už v tom letošním říjnu začínalo lesknout novotou. Takže se dá lépe a rychleji dorazit ze stanice podzemní dráhy Dejvická do divadla Semaforu, a obchod s rozkošnými koláčky, bramborovými a vlašskými saláty a jinými dobrotami (o nichž se městu Sydney ani Melbourne dosud ani nesnilo!) je i pro ty nejspěchanější cestující na pouhý dosah chřípí a ruky... Jen tak na okraj – mezi Prašným mostem a stanicí Hradčanskou je to už všechno jak má být, zeleňounké trávníčky mezi kolejnicemi, upravenost nad upravenost, srdce se na to nemůže nasmát... Hvězd se Praha dosud nedotýká, to opravdu ne, ale chystá se na to. To pravím já, a mně můžete věřit! Škoda, že už je mi těch zpropadenejch osmaosmdesát, a že se toho pohříchu nedožiju, těch všech hvězd...

Víte, kde a co jsou Domažlice? Vědět to nemáte. Nemáte to vědět, protože žádnéj neví, co sou Domažlice, a žádnéj neví co je to Taus. Nu, samozřejmě, Taus je to německy, Domažlice česky. Tak či onak, do těchto a nejiných Domažlic mě autem dopravovala letos počátkem deštivého měsíce října moje neterinka Běla Outratová z Kladna. Vyrázili jsme srdnatě od hotelu DAP (Dům Armády Praha) v Dejvicích, a propletivše se postranními uličkami k Ruzyni, zamířili jsme neohroženě na ten Taus. Cestou jsme toho mokravého rána naráželi na místa s podivuhodnými jmény, ale do Domažlic jsme dorazili šťastně, a před polednem. Ona Kladeňáčka, já australský Pražan, leč cíl své cesty jsme neminuli. Věc se má tak, že kdysi dávno a dávno jsem v československém letadle cestou do Singapuru oslovil stewarda, slovo dalo slovo, a jeho syn, Otta Řezníček, k nám dorazil na nějaký čas z Prahy do Sydney. Vyřádl se tu a zmizel do lůna pražských bolševických vševědů a moudrých samovládců. Léta ubíhala, čas plynul, ale nadešlo to rozmarné říjnové ráno. Během let

jsem vypátral, že si Otíkův otec pořídil v Domažlicích restauraci honosně nazvanou Singapur – a mířilo se tudíž na Singapur někde v tom Tausu. Projeli jsme triumfálně s neteřinkou Bělou domažlické náměstí, vrhli pohledy obdivu tam i onam, a najednou mě neteřinka zakotvila v jisté postranní uličce, vytratila se a během deseti minut na okénko auta klepe Otík Řezníček. Nebudu zde popisovat jeho překvapení setkat se se mnou po desítkách let nezvěstnosti, ani nezveřejním odznak slávy mnou neteřince udělený, ani nebudu popisovat domažlický Singapur, ale nemohu nezmínit se o jednom domažlickém tajemství. O domažlickém skrytém pokladu. Bylo to tak. Otík s rodinkou nás v Singapuru pohostili nezbytnou kachní pochoutkou; zbývalo nám ale ještě místečko na kávu. Na kávu se sladkostí, jak by jinak? Na náměstí jsme objevili cukrárnu, neobjevili jsme tam ale vhodné parkování. Učinili jsme však i jiný objev. Bylo nám ochotně prozrazeno, že pod tím a tím podloubím nalezneme cukrárničku další, ba ještě sladší. Ten objev jsme učinili a zvědavě vešli do cukrárenského království. Království to skutečně bylo. Ani se neptejte – pařížské dortíčky, hory šlehačky a mandlíček, koláčky, a zase šlehačka, a my holt byli po té singapurské kachně. Kachna sem, kachna tam, odolat se nedalo. Já vím, že vy to na mě neprozradíte vůbec nikomu, ale bylo to pošušňáníčko. Již dnes si objednejte letenku na příští rok, a pak z Prahy nebo odkud hned do těch Domažlic a tam do té nehonosné cukrárny plničké překvápek pro našince neochutnavšího pořádného dortíku po dekády a dekády. Nu prostě, žádnéj nebude vědět, co sou Domažlice nebo Taus, dokud tam nepřepadne ten koutek dobrot. Takhle v podloubí, vedle podjezdu, zvenčí nic kór moc, ale uvnitř poklad vedle pokladu... Takže tak a nejinak.

Říjnové volby v České republice dopadly již tradičně jakoby nemastně a neslaně. Nejsilnější stranou se s dvaceti procenty ukázali Sociální demokraté, ale vytvoření vládschopné koalice bude dost tvrdým oříškem. Druhou nejsilnější stranou se stala **strana ANO Slováka Babiše**, a ta byla volena hlavně proto, že Babiš jako bilionář nebude mít důvodu okrádat veřejnost. Je to poněkud **smutné**, že jsou kandidáti **voleni pro nepravděpodobnost krádeží!** Ještě smutnější je ovšem relativní volební úspěch komunistů s patnácti procenty odevzdaných hlasů. Samozřejmě, Češi jako jediní z bývalého Varšavského společenství dovolují bolševikům legální existenci a účast na volbách – nepochybně podle Havlovy průpovědky o tom že my nejsme jako oni. Nejen, že nebyl prakticky nikdo potrestán za zločinnost během samovlády bolševiků. V ústavním soudu zasedají dodnes dva komunisté. Být dnes v Čechách komunistou není nijakým prohřeškem. Podezřelými elementy jsou především exiloví „odrodilci“. Nu, kdo chce kam...

Měl bych zde přece jen uvést, že počátkem října se konala **v Bubenči pietní vzpomínka na rodinu pana Roberta Fischla**. Všichni její členové zahynuli v německém vyhlazovacím táboře, s výjimkou Harryho Vernona, jemuž se podařilo zakotvit jen po kratším pobytu v Terezíně zde v Sydney. Vzpomínku uspořádal klub českých obchodníků sídlící v bubenečské vile rodiny Fischlů, skvostně dodnes oním klubem udržované. Měl jsem tu čest oné vzpomínky se na zvláštní pozvání účastnit a prohodit i několik slov o svém dlouholetém přátelství s Harrykem, původně Fischlem, později Vltavským, a nakonec Vernonem. Jeho vdova stále v Sydney ještě žije, spolu se synem a vnoučaty. Přítomen vzpomínkového večera byl i současný český spisovatel Ivan Klíma.

Jen výjimečně se podaří Čechům vytvořit **film srozumitelný i Nečechům**. Domácí Češi – včetně filmových režisérů – totiž s jakousi samozřejmostí předpokládají, že svět je dokonale obeznámen s domácí českou problematikou, že zná české dějiny a strasti. Režiséru Hřebejkovi se však povedlo ve filmu „**Nevinnost**“ oprostít se od oné dost krátkozraké a konečně i samolibé české domněnky, a podařilo se mu nabídnout publiku filmové dílo všeobecně srozumitelné i těm, kteří nevyrostali v české kotlině. Nevinnost nám v říjnu předvedl v sokolském kinu Ponrepo bratr Petr Čermák. Je to film s všeobecnou platností – vzorný manžel a otec, záletník a skutečný hříšník, leč pouze proti dobrým mravům rodiny, je nařčen z vraždy, již se nedopustil. Tedy ani německý útlak, ani Bílá hora, ani sovětská invaze, ani normalizační potíže – Hřebejk uhodil hřebíček na hlavičku a představil publiku český film s všeobecnou problema-

tikou. Výborně zahráno, výborně režírováno. Ponrepovský skvost. Tento film je druhou částí volné trilogie; první částí této trilogie byl film „Kawasakiho růže“ a poslední částí je film „Libánky“, který právě běží v českých kinech.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Na fotografii vpravo jsou Vašek Novák, Vašek Smeták, Pavel Koláček a Petr Hechtberger, kteří obětavě vyměnili dosloužilé zářivky v hale našeho Národního domu. Bratr Jan Henkel se také velice zaslouhuje o mnohé změny a vylepšení v naší budově. Na snímku zcela vpravo nám nově v barvách trikolory namaloval ochranný sloup před okapovou rourou u hlavního vchodu, a na fotografii dole je jím vyrobená polička, na níž si mohou krajanští podnikatelé umístit své vizitky.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Připomeňme si dnes, i zde daleko v Austrálii, ono neblahé datum v českém letopočtu: **17. listopad 1939**. Ten den nám dodnes připomíná úmrtí vysokoškolačka Opletala zabitého Němci během pražského protestu proti násilné okupaci Československa jimi toho roku zákeřně vykonané. V důsledku oně protestní demonstrace pak Němci zavřeli české vysoké školy – údajně zprvu na tři roky, ve skutečnosti je však potom již nikdy nedovolili otevřít – a uvrhli stovky vysokoškolských studentů a desítky profesorů do koncentračních táborů. Nikdo z nás Čechů si nevzpomíná, že by byl někdo tehdy i kdykoli později zaznamenal protesty sudetských občanů, právě tak jako nikdy neslyšel reptání z Německa ohledně ubití šesti milionů evropských židů. Nejen že Němci neprotestovali; v dobách oněch zločinů se nestyděli halasně provolávat Hitlerovi slávu a zdar v dalším drancování a vražedných akcích po celé Evropě... Připomeňme si též, milí čtenáři, že Německo nám dosud nikdy neproplatilo ani halěr válečných reparací. To všechno si dobře uvažme a nad smrtí studenta Opletala se zamysleme, než se začneme Němcům omlouvat za odsun jejich spoluobčanů ze sudetského území.

Lovec perel Bojar

AIRLINE LUNCHES - A - GREAT STORY - THE ANZACS!

I put my carry-on in the luggage compartment and sat down in my assigned seat. It was going to be a long flight from Perth. I'm glad I have a good book to read. "Perhaps I will get a short sleep," I thought. Just before take-off, a line of diggers came down the aisle and filled all the vacant seats, totally surrounding me. I decided to start a conversation. "Where are you blokes headed?" I asked the digger seated nearest to me. "Puckapunyal; we'll be there for two weeks for special training, and then we're being deployed to Afghanistan". After flying for about an hour, an announcement was made that lunches were available for five dollars. It would be

several hours before we reached Melbourne, and I quickly decided a lunch would help pass the time... As I reached for my wallet, I overheard a soldier ask his mate if he planned to buy lunch. "No, that seems like a lot of money for just an airline lunch. Probably wouldn't be worth five bucks. I'll wait till we get to Pucka." His mate agreed. I looked around at the other soldiers. None were buying lunch. I walked to the back of the plane and handed the flight attendant a fifty dollar note. "Take a lunch to all those soldiers." She grabbed my arms and squeezed tightly. Her eyes wet with tears, she thanked me. "My young bloke was a digger in Iraq, it's almost like you are doing it for him." Picking up ten lunchboxes, she headed up the aisle to where the digs were seated. She stopped at my seat and asked, "Which do you like best - beef or chicken?" "Chicken", I replied, wondering why she asked. She turned and went to the front of plane, returning a minute later with a dinner plate from first class. This is your thanks. After we finished eating, I went again to the back of the plane, heading for the rest room. An old bloke stopped me. "I saw what you did. I want to be part of it. Here, take this." He handed me twenty-five dollars. Soon after I returned to my seat, I saw the Captain coming down the aisle, looking at the aisle numbers as he walked. I hoped he wasn't looking for me, but noticed he was looking at the numbers only on my side of the plane. When he got to my row he stopped, smiled, held out his hand, and said, "I want to shake your hand." Quickly unfastening my seat-belt I stood and took the Captain's hand. With a booming voice he said, "I was an army pilot a long time back. Once someone bought me lunch; it was an act of kindness I never forgot." I was embarrassed when applause was heard from all of the passengers. Later I walked to the front of the plane so I could stretch my legs. A kid who looked about 18 was sitting about six rows in front of me reached out his hand, wanting to shake mine. He left another twenty-five dollars in my palm. When we landed I gathered my belongings and started to depart. Waiting just inside the aeroplane door was a man who stopped me, put something in my shirt pocket, turned, and walked away without saying a word. Another twenty-five dollars! Upon entering the terminal, I saw the soldiers gathering for their trip to up to Puckapunyal. I walked over to them and handed them seventy-five dollars. "It will take you some time to reach Pucka. It will be about time for a sandwich. God Bless You Blokes." Ten young blokes left that flight feeling the love and respect of their fellow Aussies. As I walked briskly to my car, I whispered a prayer for their safe return. These soldiers were giving their all for our country. I could only give them a couple of meals. It seemed so little... A digger is someone who, at one point in his life, wrote a blank cheque made payable to "AUSTRALIA" For an amount of up to and including my life. That is Honour, and there are way too many foreigners in this country who don't understand it. LEST WE FORGET! (from internet)

Shutdown reveals useless 'work'

Adam Creighton The Australian October 04, 2013

THE US government shutdown provides a timely juncture to consider one of the principal maladies afflicting modern democracies: the growth of "bullshit jobs".

David Graeber, a professor of anthropology at the London School of Economics, belled the cat on the phenomenon in August, bemoaning the growing share of work that was pointless and even damaging.

"Huge swathes of people in the Western world spend their entire working lives performing tasks they secretly believe do not really need to be performed," Graeber writes, dismissing jobs in corporate law, academic and health administration, human resources and public relations as "bullshit". "The moral and spiritual damage that comes from this situation is profound," he says. So is the economic.

This week's partial US government shutdown illustrates just how pervasive bullshit jobs have become. That the Obama government has stood down around 800,000 public service jobs with close to zero impact on the ordinary business of life is remarkable.

The world's press has ferreted around for days trying to find in the shutdown something genuinely disruptive. It appears closure of National Parks, public

monuments and cessation of a live "panda cam" at the National Zoo are the most damaging repercussions. To be sure, tourists and panda-lovers across the US are understandably miffed. But surely the deeper question here is what on earth were the other 750,000-plus, "non-essential" public servants doing?

If these jobs weren't "essential" -- government "shutdowns" in the US do not affect air traffic controllers or soldiers, for instance -- then the US government should explain why it is taxing people and businesses to pay for them. Public servants' wages are someone else's property, which should not be taken lightly. Far from damaging the US economy, the shutdown has temporarily relieved US taxpayers of the burden of paying an army of people to do things that were self-evidently unnecessary.

Concentration of bullshit jobs in the federal public service is not unique to the US. Canberra, as much as Washington DC, houses departments teeming with highly-paid people who seek to regulate health, education, agriculture and commerce, for instance, but whose staff could go on strike for a year without causing a ripple of concern among the wider populace. In the US, as in Australia, most useful services -- police, courts, teachers, hospitals and bus drivers, for example -- are employed by state governments. This is why federal public servants, unlike their state counterparts, rarely if ever go on strike: sheer embarrassment.

Nor does the public sector have a monopoly on bullshit. As Graeber rightly points out: "While corporations may engage in ruthless downsizing, the lay-offs and speed-ups invariably fall on that class of people who are actually making, moving, fixing and maintaining things."

Corporations, especially among the ranks of middle and senior management, are chock full of overpaid people whose real contributions to the firm's output are negligible at best. Smaller businesses don't have the revenue to maintain bullshit jobs. Indeed, bullshit jobs are typically well-paid, with a notably strong correlation in finance. They tend to flourish in parts of the economy where people are spending other people's money, which occurs most often in government and at large limited liability companies, where shareholders are typically powerless to restrain management from wasting money on themselves, their underlings, and services of dubious value.

But as with drawing a line between art and pornography, identifying bullshit jobs is difficult. For all his overarching perspicacity, Graeber's definition is arbitrary and even elitist. He includes pizza delivery boys and dog shampooers in the bullshit category, despite the fact individuals are willing to part with their own money to pay for these services. Graeber rails against the growth of services in particular -- by far the largest part of advanced economies -- revealing a yearning for a simpler economy, where farming, mining and manufacturing dominate. The problem is not services but, as for all jobs, whether they matter and who pays for them. Workers wondering if theirs is a bullshit job might ask themselves two questions. First, am I being directly paid by an individual or owner-run business? If Australia's tradesmen went on strike it would be catastrophic; not so much for lobbyists. But this would rule out all government and corporate workers.

Hence the need for a second test: does it matter to others if I don't turn up to work? Government and private industry are teeming with people who could stay home for weeks without impairing the quality or volume of goods or services produced by their organisation -- and without requiring another worker to fill in for them -- as the US shutdown has amply demonstrated. Such jobs typically lack verifiable output and often relate to services, such as management consultants and corporate lawyers, bought by organisations that spend other people's money.

Alas, these are necessary but not sufficient conditions for bullshit; eminent academics would fall through the cracks, for instance. Nevertheless, as productivity wanes in advanced countries it is becoming more incumbent on governments and companies alike to identify, limit, and ideally cull, the share of the workforce engaged in bullshit.

**ZAJISTĚTE SI VĚSTNÍK NA PŘÍŠTÍ ROK PLATBOU \$25 DO
KONCE LEDNA 2014 (PODROBNOSTI NA STRANĚ 6)**

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Patrně každá řeč má svoje zvláštní přirovnání, a naše mateřština v tom nečiní výjimku. Rozhodně bych si netroufal tvrdit, že je čeština bohatší na přirovnání než řeči jiné – ale česká přirovnání nepostrádají jistě originality. Snad by tedy nebylo na škodu věnovat těm českým přirovnáním několik rádečků... Přirovnáváme to i ono, a je s podivem, jak velkou úlohu v těch našich českých přirovnáních hrají zvířata všech druhů. Chudák pes hraje jednu z těch hlavních rolí. Jen si poslyšte! Člověk mívá hlad jako pes; může být utahaný jako pes, někdy jako čokl; může být vychrtlý jako pes; opuštěný jako pes; věrný jako pes; vztekly jako pes; zkouší jako pes; tahat se jako psi o kost; zbit někoho jako psa; honit někoho jako psa; utrhnout se na někoho jako na psa; mlít hubou jako pes ocasem; připadat si jako prašivý pes; chcípnout jako pes; popřípadě chcípnout jako pes za plotem; chodit za někým jako pes; je tam zima, že by ani psa nevyhnal; byl tak vožralej, že říkal psovi slečno; jde mu to jako když se pes pase; je to rovný jako dyž pes chčije – nu, chudinka pes! ... Nemyslete ale, že jsou na tom kočka s kocourem líp. Je ten člověk mlsný jako kočka; má drápy jako kocour; škrábe jako kočka; ježí vousy jako kocour; olizuje se jako kocour; vyvaluje oči jako když (kálí) kocour do řezanky; vypadá jako kocour v botách; je utahaný jako kočka; je falešná jako kočka; lísat se k někomu jako kočka; pohrávat si s něčím jako kočka s myší; je to tady jako v Kocourkově; mít život tuhý jako kočka; zpívá jako když tahá kočku za ocas; mají se rádi jako kočka s myší; prskat jako kočka; mýt se jako kočka; příst jako kočka; mít život tuhý jako kočka – a je těžko povědět, zdali by v těch přirovnáních zvítězil na body pes nebo kočka s kocourem.

Pes s kočkou ovšem nejsou jedinými hrdiny našich přirovnání. Myš s nimi závodit o prvenství sice nemůže, ale českých přirovnání, v nichž je tento polní hlodavec prominentem je přece jen habaděj. Někdo může být chudý jako kostelní myš – tedy nikoli jako pouhá polní myš, nýbrž jako myš kostelní... Člověk může být zpocený jako myš – i když, příznějme si to, málokdo z nás zpocenou myš kdy vůbec viděl. Můžeme být také tiší jako myšky. Je možno něco hlídat tak dokonale, že by ani myš neproklouzla. Někdo může vykukovat jako myš s komisárku, a samozřejmě můžeme na něco koukat jako čerstvě vyoraná myš – a taková myš čerstvě vyoraná se hned tak nerozkoukává. Samozřejmě i české ptactvo nám dovede k přirovnávání dobře posloužit! Kdyby se nám zachtělo započít u ptactva domácího, mohli bychom si vybrat za úkol zahájit takový obřad husou. Mohli bychom se na to kouknout jako husa do flašky nebo jako husa do lékárny. Může si i někdo žít jako husa na krmníku. Může vypadat jako podškubaná husa nebo i dýchat jako překrmená husa. A všichni víme moudrost přísloví, že je často dobře posečkat a vyčkat času jako husa klasu. Ba i blízká příbuzná husy si přichází v jistých přirovnáních na své – můžeme se třeba ve vodě šplouchat jako kachna, můžeme se kolébat jako kachna, nebo mít žaludek jako kachna. A slepice? I ta si přichází na své, protože můžeme koukat jako zmoklá slepice, můžeme sedět jako slepice na vejcích, anebo jako slepice na bidýlku. Ani kohouta čeština nevynechává, protože někdo může být bojovný jako kohout, nebo být červený jako kohout. Dobře i víme, že dva kohouti na jednom smetišti se nikdy dobře nepohodnou. Když jsme už zabloudili na to smetišti, nevynechme ani krocana. Někdo prý hudruje jako krocán, nafukuje se jako krocán, zčervená jako krocán. Od smetišti bývá dost daleko do zahrádky, tam ale najdeme krtka – a i krtka si čeština vzala na mušku. Člověk může být slepý jako krtek, může být v něčem zahrabán jako krtek, a v něčem jiném rýt jako krtek.

Hnedle bych byl vynechal jiného přítele venkovského člověka – koně! A přitom se dřu jako kůň! Někdo může zkoušet, trpět, jako kůň. Může být na koni a chlubit se. Ba i zkoušet jako kůň. Prohrabme se ale trochu dál pamětí, a nepodejme se ještě lenosti; však jsou tu i jiná zvířata, jež naše řeč obmyslila pozoruhodnými vlastnostmi. Tak třeba je tu i ten ježek. Někdo dovede funět jako ježek a mít vlasy do ježka, na ježka. Je ale ta ženská hubená jako koza! A už jsme u té kozy. Je s ním řeč jako s kozou na ledě. Je mlsný jako koza. Rozumí tomu jako koza petrželi. Udělat kozla zahradníkem. Je to jako když dá koze dobrýtro! Chodí jako koza na ledě. Je do něho vidět jako do hubený kozy. Proboha – koza, koza. A co kráva, vůl, tele a další přezývavci! Má řeči, že by vymluvil tele z jalový krávy. Ten chlap má oči jako z Kašparovy krávy! Vždyť to je jako když dá volovi malinu. Dře se jako vůl. Má hlad, že by splivnul vola na posezení. Čumí na to jako tele na nový vrata. A je pitomej jako tele.

Nechme už ale těch zvířat. Čeština má převelikou zásobu i jiných přirovnání, zcela nezvířecích, a některá se rozhodně netají svou peprností. Neodkládejme tedy ještě pero a trochu se tou českou zásobou projdeme. Pepř nepepř... Je blbej jako tágo. Má řeči jako Palackej. Nemá všech pět pohromadě. Je to blízko, co by kamenem dohodil. Je to jako když hrách na stěnu hází. Řvát jako bejk. Odříkávat něco jako když bičem mrská. Dostat se z bláta do louže. Holka jako brousek, jen na ni plivnout. Stát jako solný sloup. Zima jako na vidrholci. Tupej jako poleno. Stát jako pařez. Běhat jako čamrda. Je tam povyk jako když se všichni čerti žení. Hladovej jak dyby štrnáct dní nejed. Ksicht jako /zadní část těla/. Být zaražený jako skoba ve zdi. Tvářit se jako svatoušek. Šetřit s tím jako se šafránem. Hrabat se s tím jako študák ve vdově. Lhát jako když tiskne. Žaludek jako na vodě. Vožralej jak zákon káže. Zdráv jako rybička. Chodí jako když spolkně pravítko. Být jako kapr bez vody. Kouká jak by chtěl rybník vypálit. Táhnout se jako procesí na Svatou horu. Blbej jak poleno. Hlučej jak poleno. Čilý jako mník. Má hubu jako šlejiř. Běhat umí jako koroptvička. Otočit se jako na obrtlíku. Mít hubu jako kramář... A tak dále, a tak dále.

Jak již řečeno, něco za cibuli, něco za křen, něco zaplatíme, něco zapřem. Něco je ryze české, něco bude společné mnoha jazykům. To opravdu rozlišit nedovedu, na to nejsem „školenej“. Ba ani dobře nevím, co je a co není přirovnání, co je rčení, co je jen pouhý idiom. Ale legrácka to je. No, uznejte, že to byla legrácka!

Dodgy dossier on global warming

From the geniuses, who gave us vanishing Himalayan glaciers and similar *jeux d'esprit*, comes another million-word exercise in Nostradamus-style science to be hung on a very robust nail in the smallest room in the house.

The dystopian predictions of the Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) are now awaited by the saner elements of the population with the same keen anticipation as the special edition of a favourite television comedy show on Christmas Day.

So far, we have the Summary for Policymakers, the travesty document in which the claims of the scientists are massaged by politicians to meet their fiscal requirements; dossiers do not come any dodgier than this.

We are constantly assured the IPCC is an impartial scientific body. Yet its findings are redrafted at meetings with “political delegates” which run far into the night, as political hoods bully its authors, by means of sleep deprivation, into altering the text to suit the agendas of 195 cash-strapped governments.

Hapless IPCC officials then emerge, panda-eyed, to announce they are a trillion times more certain than before that temperatures are going to soar far higher than previously imagined.

*Extract from Gerald Warner, “Dodgy dossier on global warming”, **Scotland on Sunday**, September 29, 2013.*

www.scotsman.com/news/gerald-warner-dodgy-dossier-on-global-warming-1-3117208

Unions exposed as war saboteurs Miranda Devine Sunday 3/11/2013

AS the Abbott government begins to take on union power and corruption, a timely new book reveals the union movement's role in one of the most shameful periods of Australian history. What the wharfies did to Australian troops - and their nation's war effort - between 1939 and 1945 is nothing short of an abomination.

Perth lawyer Hal Colebatch has done the nation a service with his groundbreaking book, *Australia's Secret War*, telling the untold story of union bastardry during World War 2.

Using diary entries, letters and interviews with key witnesses, he has pieced together with forensic precision the tale of how Australia's unions sabotaged the war effort, how wharfies vandalised, harassed and robbed Australian troop ships, and probably cost lives.

One of the most obscene acts occurred in October, 1945, at the end of the war, after Australian soldiers were released from Japanese prison camps. They were half dead, starving and desperate for home. But when the British aircraft-carrier HMS Speaker brought them into Sydney Harbour, the wharfies went on strike. For 36 hours, the soldiers were forced to remain on-board, tantalisingly close to home. This final act of cruelty from their countrymen was their thanks for all the sacrifice.

Colebatch coolly recounts outrage after outrage. There were the radio valves pilfered by waterside workers in Townsville which prevented a new radar station at Green Island from operating. So when American dive bombers returning from a raid on a Japanese base were caught in an electrical storm and lost their bearings, there was no radio station to guide them to safety. Lost, they ran out of fuel and crashed, killing all 32 airmen.

Colebatch quotes RAAF serviceman James Ahearn, who served at Green Island, where the Australians had to listen impotently to the doomed Americans' radio calls: "The grief was compounded by the fact that had it not been for the greed and corruption on the Australian waterfront such lives would not have been needlessly lost."

Almost every major Australian warship was targeted throughout the war, with little intervention from an enfeebled Prime Minister Curtin. There was the deliberate destruction by wharfies of vehicles and equipment, theft of food being loaded for soldiers, snap strikes, go-slows, and demands for "danger money" for loading biscuits. Then there were the coal strikes which pushed down coal production between 1942 and 1945 despite the war emergency.

There were a few honourable attempts to resist union leaders, such as the women working in a small arms factory in Orange, NSW, who refused to strike and "pelted union leaders with tomatoes and eggs".

This is a tale of the worst of Australia amid the best, the valour and courage of our soldiers in New Guinea providing our last line of defence against Japanese, only to be forced onto starvation rations and to "go easy on the ammo" because strikes by the wharfies back home prevented supplies from reaching them.

A planned rescue of Australian PoWs in Borneo late in the war apparently had to be abandoned, writes Colebatch, because a wharf strike in Brisbane meant the ships had no heavy weapons.

There was no act too low for the unionists. For instance, in 1941, hundreds of soldiers on board a ship docked in Freemantle entrusted personal letters to wharfies who offered to post them in return for beer money. The letters never arrived.

At one point in 1942 a US Army colonel became so frustrated at the refusal of Townsville wharfies to load munitions unless paid quadruple time, he ordered his men to throw the unionists into the water and load the guns themselves.

In Adelaide, American soldiers fired sub-machine guns at wharfies deliberately destroying their aircraft engines by dropping them from great heights. Australian soldiers had to draw bayonets to stop the same Adelaide wharfies from stealing food meant for troops overseas.

You will read this book with mounting fury.

Colebatch offers various explanations for the treasonous behaviour of the unions. Many of the leaders were Communists obsessed with class warfare. Fervent "identity politics" led them to believe they were victims, and that servicemen and women were "puppets of capitalism whose lives were of no consequence".

Contrary to popular belief, strikes and sabotage continued to the end of the war, even after the Soviet Union became an ally, writes Colebatch, who contends that the Australian Left may have wanted to undermine the military in preparation for revolution after the war.

Whatever the reasons for the defective morality of those unionists who sabotaged our war effort, the traitors have never been brought to account. This story has been largely suppressed for 70 years because Labor and the Left have successfully controlled the narrative of history.

No more, thanks to Colebatch.